

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Bende van de Gouden Spin

Nr 2112

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIË : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 2, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Bende van de Gouden Spin

HOOFDSTUK I.

VLUCHTIGE ONTMOETINGEN

De ruiten van de wachtkamers rinkelden, toen de geweldige locomotief dreunend en stoomuitlatend de lange trein tot voor het hoofdperron van het terminusstation in Chicago trok.

Treinen die in Chicago aankomen, zijn meestal, zelfs in deze tijd van toenemend autoverkeer goed bezet, maar deze eindelozige trein braakte aanstonds een hoeveelheid reizigers uit, waarvan zelfs het stationpersoneel, dat heel wat gewend was, verbluft opkeek.

Het was een van de Pullmantreinen uit het Westen, en de stationchef schatte het aantal passagiers op niet veel

minder dan duizend, misschien wel twaalfhonderd.

Die ganse massa stuwde zich naar de uitgangen, daalde de brede, marmere trappen af, passeerde dringend en duwend de loketten, en vond een ogenblik later in de brandende zonnegloed, die op dat tijdstip de reuzenstad, met haar wereldberuchtheid, blakerde.

Onder die ruim duizend reizigers waren er drie, die door hun eenvoudig uiterlijk waarschijnlijk onopgemerkt bleven in de massa, ofschoon een hunner bijzonder groot en zwaargebouwd was, maar die voor ons van groot belang

zijn, want het waren John Raffles, zijn vriend Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson.

Raffles droeg een eenvoudige leren tas, die tamelijk zwaar scheen te zijn, en waarop de reus bijna voortdurend zijn Argusogen gevestigd hield, alsof hij vreesde, dat het voorwerp in de drukte aan zijn meester ontfutseld zou kunnen worden.

Veel bagage hadden de drie mannen voor het overige niet bij zich, in tegenstelling, bijvoorbeeld, met een zeer schone, rijzige, maar sterk opgemaakte vrouw, die op enige meters achter hen liep, en met een sterk buitenlands accent bevelen gaf aan twee kruiers, die bijna bezweken onder de last van een aantal lederen valiezen, terwijl een andere met een perronwagentje, tot bijna topzwaar wordens toe beladen, volgde.

— Herkend? vroeg Raffles, zodra de drie mannen buiten stonden in de brandende hitte van die vroege namiddag.

— Wie? vroeg Brand.

— De dame daar achter ons met haar Spaanse keelstem.

— Wel, het is Claudette Colbert!

— Bijna, hernam Raffles glimlachend, het is haar double, haar plaatsvervangster, Janita Alvarez, maar zij lijkt werkelijk verbluffend veel op haar, en zelfs in haar stem is iets van dat hautaine, dat Claudette eigen is. Ze is alleen een beetje groter, om nauwkeurig te zijn, anderhalve duim, zoals de historie zegt! Waarschijnlijk reist Janita Alvarez incognito, en weet niemand, dat zij hier is, anders zou er wel een legertje verslaggevers om haar heendringen, op dit ogenblik. Ik vermoed, dat zij voor haar genoegen het Festival of America is komen bezoeken!

— Dan zou dat betekenen, dat Claudette zelf ook vrij is?

— Dat spreekt! Als Claudette werkt, dan moet ook haar double werken, die voor haar de vermoelende taak moet overnemen tijdens de eerste repetities, en als Claudette Colbert eens een paar

weken vrij af neemt, dan valt er voor de double ook niets te doen. Naar het schijnt wordt het baantje op het ogenblik goed gehonoreerd. Heb je op haar juwelen gelet?

— Ik heb er niet speciaal op gelet, maar ik zie dat ze ze draagt en ik verbaas me daarover! Hoe kan een vrouw tijdens een reis zich toelen met zulke dure dingen.

— In de trein droeg zij ze niet, Charles. Ze moet ze pas hebben aangedaan, even voordat ze uit de trein stapte.

— Dat spreekt vanzelf.

Terwijl zij op zachte toon, zo zacht tenminste als de omstandigheden dat toelieten, deze woorden wisselden, liepen zij wat verder, tot aan een standplaats van taxi's, waar echter geen enkel voertuig meer te vinden was.

Een tamelijk norske, vermoede en zenuwachtige agent had reeds bij herhaling uitgeroepen dat alle taxi's in beslag waren genomen, en dat men zou moeten wachten.

— En voor zover ik weet, is dit een standplaats voor honderdzestig wagens, zei Raffles hoofdschuddend.

— Is er geen middel om hier weg te komen? Als ik nog vijf minuten hier blijf staan, ben ik geen mens meer maar een plas. Zijn er geen bussen naar het centrum? vroeg Brand.

— Bussen naar het centrum Charles? herhaalde Raffles langzaam. Wat moeten wij in het centrum doen, op dit ogenblik? Wat wij nodig hebben voorlopig, is koelte, een goede kamer en een plekje voor dit.

En Raffles wenkte naar het valies, dat hij nog altijd in de hand droeg, ofschoon Henderson reeds bij herhaling, en met een smekende blik in zijn trouwe hondenogen de handen naar had uitgestrekt.

Raffles had de woorden nauwelijks uitgesproken of er keerde een taxi naar de standplaats terug en enige lieden, die reeds met arendsblikken naar sulc

een kostbaar voertuig hadden omgezien, snelden er op toe.

De wagen hield echter toevallig juist stil voor Janita Alvarez, die vlug haar witgehandschoende hand op de kruk van de deur legde, en reeds tot de chauffeur met haar bevelende stem een adres had geroepen, toen een ruwe mannenhand haar arm wegsloeg, en een goed gekleed heer haar onbeschoft terzijde drong.

— Naar de show, chauffeur! En vlug wat. Ik had je wagen het eerst gezien.

Raffles had niets van het korte tafereeltje gemist, want hij stond er vlak bij en hij zei op rustige toon tot de onbeschofte kerel, die er niettemin als een heer uitzag:

— U vergist u, mijnheer. Deze dame had het eerst beslag gelegd op de taxi en het voertuig komt haar dus toe.

Voor een kort ogenblik kruisten de zwarte en staalgrijze ogen elkander als stalen klingen.

De ander scheen niet zo spoedig bereid te zijn, zijn buit prijs te geven.

— U zult toch zeker niet zo onbeleefd willen zijn, mijnheer, een taxi te willen betwisten aan de beroemde filmactrice Claudette Colbert? vroeg Raffles.

De man scheen plotseling tot andere gedachten te zijn gekomen.

Zijn scherpe, koolzwarte ogen gleden vlug over de gestalte van de mooie vrouw, schenen als voor een kort ogenblik te blijven vasthaken aan het parelsnoer om haar hals, en de met diamanten bezette armbanden, en toen liet de greep van zijn rechterhand los, hij kneep zijn ogen half dicht, deed een stap terug, lichtte zijn hoed op en zei:

— Voor Claudette Colbert maak ik natuurlijk een uitzondering.

De double nam van het banale complimentje niet de minste notitie, evenmin als zij dat trouwens van Raffles deed, stapte in, liet zich een paar van de valiezen aanreiken, zei op snibbige toon iets tot de kruier, betaalde de man en reed weg.

Toen wendde Raffles zich plotseling om en zei kortaf:

— Er moet hier ergens een garage in de buurt zijn. En in een der voorsteden is misschien nog wel een behoorlijk onderdak te krijgen.

Niet zonder enige moeite baanden zij zich een weg door de mensenmenigte en vonden de garage, waar inderdaad nog juist een bruikbare auto te krijgen was, met een chauffeur achter het stuur, zo uitgeput door de hitte en een lange dienst, dat Raffles weigerde de man te laten rijden, een hoge cautie stortte, en de wagen zonder chauffeur meekreeg.

Raffles was nog maar hoogst enkele malen in Chicago geweest, maar het was een soort instinct, dat hem door de reuzenstad geleidde, en misschien was het ook wel een soort instinct, dat hem bijna regelrecht naar een van die aardige kleine, buitenhuisjes voerde, die men tegenwoordig onder de rook van iedere grote stad vindt, en die er toch deel van uitmaken.

Het leek wel alsof de verf nog nat was van het bordje, bevestigd op de houten paal in het kleine voortuintje en de huurprijs kon men gerust lachwekkend hoog noemen, maar Raffles wist zeer goed, dat zij zelfs niet behoefden te pogen af te dingen in deze tijd van hoogconjunctuur in de verhuurderij. In zekere zin bestond in Amerika evenals elders een soort woningnood, weliswaar niet zo markant als in de door de oorlog geteisterde landen, maar toch voldoende om de huurprijzen hoog op te drijven. Daarom tekende hij met een effen gezicht het huurcontract voor drie maanden, liet Henderson de gehuurde auto naar de kleine, maar goed af te sluiten garage brengen, overtuigde zich er van dat deze noordelijke voorstad door de trein, door een elektrische tram en ten overvloede ook nog door een buslijn met het centrum van Chicago verbonden was, en zond er Brand op uit, teneinde zich met een stoffeerder en meubelhandelaar te verstaan.

Brand keerde terug toen het naar de tijd van het diner liep, niet alleen, maar naast de chauffeur in de cabine van een geweldige transportauto gezeten, waaruit rappe handen onmiddellijk de allernoodzakelijkste meubelen begon te laden.

— Ik heb ook maar voor keukengerel gezorgd, legde hij uit, want het ziet er naar uit, alsof je voornemens bent, hier voorlopig te blijven, meende Brand.

— Och, het doet er niet toe. Wij hebben honger, nietwaar? Goed zo. Ik heb gezorgd voor levensmiddelen, terwijl jij weg was. Je hebt ongeveer alles meegebracht wat er in een keuken gebruikt kan worden? James, dan breekt nu de tijd aan, waarop jij je kunsten als kok vertoont. Zorg dat er over een half uur

iets eetbaars op tafel staat. Eerst de maag gevuld, zoals de grote Napoleon steeds voorschreef en dan ten strijde, Charles. Je moet Chicago gaan beschouwen als een malse weide, die wij slechts voor het afgrazen hebben.

— Zolang ik mijzelf dan niet bij een os behoef te vergelijken, heb ik er vrede mee, zei Brand met een zucht. Maar eerlijk gezegd, was ik toch liever blijven jagen op poolhazen en ganzen, daar in het hoge Noorden.

— Maar je zult hier ook mogen jagen, mijn waarde. Niet op hazen maar op ezels, en niet op eenden, maar misschien wel op ganzen. Vooral als zij veel juwelen dragen. Vooruit, James, aan de arbeid.

HOOFDSTUK II.

DE KONINGEN VAN DE ONDERWERELD

Henderson had voor de zoveelste maal zijn benijdenswaardige gaven als kok en vooral als improvisator getoond, want het diner dat hij opdiste, was voortreffelijk.

De reus kwam tenslotte met geurige koffie in kopjes aandragen, en toen staken de twee vrienden hun sigaretten aan, Raffles wierp zich achterover in zijn stoel en begon:

— Zie je, we moeten deze wereldstad beschouwen als een vijandelijke vesting, waar we tersluiks zijn binnengedrongen. Het Festival of the States heeft hier talloze rijke leeglopers heengedreven, honderden nutteloze vrouwen met veel geld, en het gebied, dat wij kunnen bearbeiten is dus vruchtbaar. Ik ben vast besloten Charles, hier

mijn buidel te spekken ten koste van de lieden, die hier hun geld komen stuksmijten, die hier komen brassen en feestvieren, zonder zich te bekommeren om hun noodlijdende medemensen. Ben je klaar? Dan zullen wij eens een kijkje gaan nemen in dit moderne Sodoma.

— Maar Edward, wij hebben niet eens kleren! Wij hebben geen rok, ik zou zelfs niet weten hoe ik aan een wit, gekleed overhemd moest komen.

— Voor vanavond zijn de kleren, die wij dragen, ruimschoots voldoende, Charles. Morgen zullen wij dadelijk zorgen voor een behoorlijke uitrusting; ik had bijna gezegd wapenrusting! En hoe zonderling het ook mag klinken, zonder een goedgezittende rok kan een man in mijn positie weinig uitrichten.

— Gaat Henderson mede?

— Neen, die heb ik opgedragen, zolang het nog licht is, de tuin wat te verzorgen. Verder moet hij trachten ergens een tweedehandse auto te kopen, die beter en sneller is dan de gehuurde.

Een ogenblik later bevonden de twee vrienden zich op weg naar het landelijke station, waarvan het uiterlijk het moeilijk maakte te geloven, dat er op een kwartier rijdens afstand een over de gehele wereld bekende reuzenstad was gelegen.

Het was een elektrische trein, die de twee mannen nadat aan nog enkele tussenstations gestopt was, afzette in het hartje van de stad, en als het ware aan de poorten van wat waarschijnlijk de grootste tentoonstelling was, die de wereld ooit gezien heeft en die moeilijk te overtreffen zal zijn.

De duisternis begon reeds te vallen.

Naar de weg behoefden zij ook niet te vragen; het licht diende als gids en voor het overige waren er reusachtige borden opgesteld aan ieder station ten behoeve van de vreemdeling.

— Een Eeuw van Vooruitgang, zo hebben zij dit Festival genoemd en de naam is goed gekozen, zei Raffles met een zonderlinge glimlach op het gelaat. Het is heel jammer, Charles, dat wij arme mensen die vooruitgang zo ave-rechts hebben toegepast, en hem zo slecht hebben weten te gebruiken. Hier is een tram.

Het voertuig bracht hen in minder dan een half uur tijds tot aan de monumentale ingang der tentoonstelling.

— Ben je van plan, de gehele avond te besteden aan een eerste bezoek? vroeg Brand, verbaasd toeziende hoe Raffles zich liet opnemen in de file bezoekers, die in dichte drommen weer waren komen opzetten.

— Het is mij minder om de tentoonstelling zelve te doen, op dit ogenblik, dan om haar omgeving, Charles. Moet ik je nog zeggen dat het Lunapark «on-

overtroffen, weergaloos en het grootste ter wereld» is? En wij zullen daar een zeer zonderling volkje aantreffen, dat verzeker ik je, en er ligt daar een jachtveld voor ons gereed, zoals wij dat in Londen nooit hebben kunnen dromen, en zelfs niet in New York. Kom maar mee, wij zullen ons deze tocht niet beklagen!

En zo schoven de twee mannen mee, tot aan de loketten, tot zij tenslotte stonden op die plek, die voor honderduizenden alles betekende, wat een mens op deze wereld maar bereiken kan.

Langs de oever van het meer was het een feeërie, die zelfs de meest verwende moest verblinden en verbluffen. Aan alle kanten straalde het licht overvloedig in velerlei kleuren, en aan een hoge, betonnen mast was een zoeklicht bevestigd, dat bij heldere avonden als deze tot op een paar honderd mijl te zien moest zijn.

Van alle kanten klonk schetterende muziek, hele corpsen in opzichtige uniformen trokken blazend en toeterend over het terrein en verdwenen in grote gebouwen met prachtige terrassen, vanwaar men een onvergetelijk schouwspel genoot, want de blik kon hier ronddwalen, over een groot gedeelte van het meer en over de tentoonstellingsgebouwen, die daaraan gelegen waren.

Raffles echter wipte aanstonds op de treeplank van een reeds volgeladen auto en Brand volgde snel zijn voorbeeld. Het voertuig bracht hen tot aan de poorten van het vermaakscentrum, dat Lunapark heet en dat inderdaad alles overtrof wat de menselijke fantasie maar kon uitdenken.

Het was een soort Coney Island, maar dan nog vijfmaal zo groot en toch is Coney Island bij New York, eigenlijk een gehele stad, louter aan het vermaak gewijd.

Het geluid daverde hier met zulk een geweld, dat men moeite had, elkaars stemmen te verstaan.

Het barstte uit lachhuizen, rutschbanen van allerlei vormen, dwaaltuinen, spiegelhuizen, uit stoomcaroussels en hypodromes, uit circustenten en vrolijke keukens, achtbanen, zweefmolens en tenten met golvende banen voor auto-scooters, en verenigde zich tot een storm van klanken, tot cacofonia, die niet afliet van vroeg in de avond tot laat in de nacht.

Raffles scheen iets te zoeken, en toen vatte hij Brand onder de arm en zei met stemverheffing:

— Wij zullen daar binnen gaan. Het heet de Rotonde en bestaat reeds vele jaren; men heeft het nu bij deze tentoonstelling betrokken.

— Wat is de Rotonde?

— Een der beroemdste café's van Chicago en waarschijnlijk van de Verenigde Staten. Ik gebruik het woord beroemd, maar dat is meer een beleefdheidsvorm, want het is daar, dat de meest beruchte bandieten van deze stad, keurig gekleed, met brillanten ringen aan de vingers en dure sigaretten in de mond, hun laaghartige plannen smeden in een speciaal zaaltje, dat de eigenaardige naam draagt van de Duiventil; waarom kan ik je onmogelijk zeggen.

In ieder geval is het allesbehalve onschuldig en vreedzaam, wat daar besproken wordt. Het grote publiek wist dit, of het wist het misschien ook niet, maar in ieder geval bezocht het steeds in grote getale de peperdure inrichting van Signor Alfonso, onder welke naam hij algemeen bekend stond. Een Italiaan en een groot vriend van wijlen Capone, naar men zegt. En niet alleen een vriend van die thans naar andere oorden verhuisde schavuit, maar ook van de hoogste politieautoriteiten, wat naar het schijnt wel nodig was, want om de Droogleggingswet heeft hij zich nooit bekommerd. Zolang dat prachtige huis van die merkwaardige bouwstijl, en dat het midden houdt tussen een Moors kasteel en een Hindoe Tempel, daar staat, heeft men er whisky en

cognac in overvloed kunnen drinken.

Brand keek op naar het grote gebouw, aan het einde van een brede straat gelegen en met zijn hoofdgefaçade naar het water gekeerd.

Het gebouw had 'n grillige vorm, maar in hoofdzaak was het inderdaad rond. Een gedeelte daarvan stak terrasvormig zo ver uit, dat men langs een brede, witmarmeren trap onmiddellijk het water kon bereiken, en er waren dan ook gondels ter beschikking van de gasten, om tochtjes te kunnen maken op het meer.

Die trap leidde naar een terras, omstreeks drie meter boven het straatpeil gelegen en van daar genoot men een verukkelijk uitzicht over het zacht kabbelende meer, waar het echter ook zo kon stormen, dat de golven over het terras sloegen, en een verblijf daar onmogelijk maakten.

— En luister nu eens, Charles. Dit huis heeft een afzonderlijke speelzaal, een voortreffelijk ingerichte en zeer weelderig gedecoreerde balzaal onder de grond, er is een schietbaan, waar men zich met revolver en flaubert kan oefenen. Kortom iedereen vindt daar iets van zijn gading, iedereen vindt daar mensen van zijn eigen slag, want het merkwaardige is, dat er zowel smokkelaars, handelaars in blanke slavinnen, kidnappers, blackmailers, en valse munters komen, als lieden, die tot de upper ten behoren, schatrijke fabrikanten, beurspeculanten, filmsterren...

Raffles hield plotseling op, vatte Brand bij de arm, en vervolgde op wat zachtere toon:

— Als men van de duivel spreekt... Daar stapt er juist een uit die prachtige blauwe limousine, al is het dan maar een simillister.

— Zo waar, Janita Alvarez, riep Brand uit. Het is werkelijk merkwaardig zoveel zij lijkt op Claudette Colbert! Diezelfde koele verwondering in de blik van de raadselachtige ogen, die-

zelfde goedgevormde lippen, dezelfde haarkleur...

— En dezelfde keuze van wenkbrauwen, vulde Raffles aan. Je hebt gelijk, de gelijkenis is merkwaardig. Doubles worden meestal niet zo rijkelijk gehonoreerd, maar onze Janita schijnt niet te klagen te hebben.

— Ze schijnt reeds kennis te hebben aangeknoopt met de inboorlingen van Chicago, hernam Brand sarcastisch. Tenminste, zij voert een blonde jongeling in haar vaarwater mee, die, als mijn ogen mij niet bedriegen, de drager is van haar avondmantel, haar zijden tasje en een pekinseesje.

— Ja, zij heeft zich een schildknaap aangeschaft en hij schijnt verbazend trots te zijn op die aanstelling. Wacht eens, zijn gezicht komt me bekend voor, welzeker, dat is de oudste zoon van Henry Tumble, de oliekoning. Dit jongmens, met zijn kanariegeel haar en zijn mopneus, heeft nog dezer dagen in een geïllustreerd Zondagsblad gestaan, vergezeld van zijn poloponeys.

— Is de jongeman dronken? vroeg Brand. Het komt mij voor, dat hij er een beetje suf uitziet.

— Dat is geen dronkenschap, dat is zijn normale staat. Nu, ik ben blij, dat ik hier ben gekomen. Goede hemel, op zijn minst veertig duizend dollar, laag geschat.

— Wat bedoel je, Edward? vroeg Brand op onzekere toon.

— Komaan, je zult mijn bedoeling wel begrijpen. Naar binnen, Charles, naar binnen, de arbeid roept.

— Maar wij zijn niet in avondkleding, poogde Brand nog te weerstreven.

— O, zo veeleisend is mijnheer Alfonso niet. Iedereen is bij hem welkom, die voornemens is, veel geld te verteren.

Janita was, met de houding van een vorstin, de monumentale trap reeds opgegaan, die naar de grote dinerzaal voerde.

En de jonge Jerry Tumble volgde haar als een trouwe page, zonder zich in het

minst beledigd te voelen, maar integendeel zeer fier.

Op hun beurt gingen zij de trap op, kwamen in de vestibule, een knopenjongen draaide hulpvaardig de deur en nu bevonden zij zich in de hall, waar zij hun overjassen en hun hoeden afgaven.

Als het ware op de hielen van Janita Alvarez en haar page traden zij vervolgens de eetzaal binnen, een ware pronkzaal, met duimdikke tapijten op de grond, tafels, die met echt damast waren bedekt en waarop het zilver en het kristal fonkelde en zwaar vergulde stoelen, in de stijl van de vijftiende Lodewijk.

De zaal was bijna geheel gevuld en het moet gezegd worden, dat het binnenkomen van Claudette's dubbelganster opzien baarde.

Jerry Tumble groeide wel drie duim, toen hij achter haar aanschreed, nog altijd met het hondje op zijn arm, dat er uitzag als een groot kluwen bruine wol, dat door een moedwillig kind in de war was gemaakt.

Als een goed ridder haastte hij zich een plaats voor haar te zoeken, en tot zijn onuitsprekelijke vreugde vond hij er spoedig een aan een tafeltje voor twee.

Raffles en Brand namen plaats op een verhoog en niet zodra had de kellner de bestelling opgenomen of de ogen van Raffles vlogen door de zaal, tot dat zij bleven rusten op een klein gezelschap, dicht bij de voornaamste ingang van de zaal gezeten, maar wat lager.

Brand volgde de richting van zijn blik en maakte een beweging van verrassing.

— Heb je hem ook herkend? vroeg Raffles glimlachend. Het is de man van de taxi. En als je soms zijn naam wilt weten, het is Silvio Battista en de vrouw die naast hem zit, is Ina Bertini!

— Hij is dus weer vrij? zei Brand verwonderd. Ik dacht dat men hem destijds in New York tot minstens tien jaar had veroordeeld.

— Amnestie misschien, in ieder geval is hij het, al draagt hij nu ook een mooie zwarte pruik op zijn kale knikker. Ik kon mij niet vergissen, want het litteken, dat hij aan de linkerhand heeft, is zo karakteristiek, dat het wel zeer toevallig moest zijn, als er nog een tweede van die vorm in de Verenigde Staten zou bestaan! Daar zitten de koningen van de onderwereld, Charles, en ik had wel gelijk, toen ik zei dat wij een opwindende tijd tegemoet zouden gaan. Zie je zijn ogen fonkelen? En waarom zouden zij dat doen, denk je?

Omdat de glans van Janita's juwelen er in weerspiegelt. Nu kijkt hij weer zo onschuldig als een pasgeboren kind voor zich uit; maar ik weet wat dat te betekenen heeft. Als Silvio Battista onschuldig kijkt, dan is hij het gevaarlijkst.

Brand keek van achter zijn menukaart scherp naar het groepje. Twijfel was niet mogelijk. Dat was wel degelijk Silvio Battista, de gevreesde New Yorkse bandiet, een van de meest geduchte leden van het Boze Oog met zijn vriendin, die in New York al drie malen veroordeeld was en die nu weer op vrije voeten scheen te zijn, een mooie vrouw, maar een gevaarlijke schoonheid met haar rode haar en haar kleine, scherpe tanden tussen de karmozijnrode lippen.

HOOFDSTUK III.

DE RAADSELACHTIGE VERDWIJNING

De saxofon klagde, de grote trom bonsde en de paren schoven over de gladde vloer.

De jonge Tumble deed al zijn best vorderingen te maken in de gunst der schone vrouw, die tegenover hem zat en dat scheen hem niet eens zoveel moeite te kosten.

Het gevolg was dat hij vrij veel dronk, waarschijnlijk om zijn overwinning te vieren, en dat zijn bleek gelaat, vol zomersproeten, wat roder werd getint, terwijl zijn porceleinblauwe ogen wat kleiner werden en eigenaardig begonnen te schitteren.

Het kon omstreeks half twaalf zijn, en vele gasten hadden reeds gesoupeerd, toen Jerry Tumble, niet al te vast ter been, opstond en Janita de avondmantel omwierp, het hondje ter hand nam

en met zijn nieuwe aanwinst even trots als een paar uur geleden, maar het zich minder duidelijk bewust vanwege de talrijke glazen wijn, die hij gedronken had, de zaal verliet.

En nauwelijks waren de brede deuren achter het paar gesloten of Silvio Battista en nog een andere man in zijn gezelschap stonden op en verlieten eveneens de zaal, zonder enige overhaasting.

Raffles had reeds lang van tevoren afgerekend, en gaf Brand een wenk; even daarna stonden zij weer in de vestibule, nauwelijks tien meter verwijderd van Silvio en zijn vriend, die hen niet herkend scheen te hebben.

Daar buiten duurde het getier en het geraas nog altijd voort over het reus-

achtige kermisterrein, waar alle vermakelijkheden nog in volle gang waren.

Temidden van die ontelbare gebouwen, tenten en kramen, stond een eigenaardig gevormd huis, waaruit een dof, dreunend geraas kwam, en dat voortdurend op zijn grondvesten scheen te schudden. Het moest een grote aantrekkingskracht uitoefenen op de bezoekers, want men verdrong elkaar voor de ingang. Het leek een dwaaltuin te zijn, gecombineerd met een schudhuis.

Niet zodra had men een voet over de drempel gezet, of men werd in alle richtingen en van alle kanten door elkaar geschud, de vloeren beefden, de muren sidderden, de plafonds golfd en waar men stapte, daar leek het alsof men in een afgrond zou storten. Vooral de verraderlijke vloer deed menigeen tuimelen, dan lachten de anderen, totdat zij op hun beurt ten val werden gebracht door het plotseling wegzinken van een paar planken onder hun voet of het wijken van een wand onder een steunzoekende hand. Had men de uitgang, half geraadbraakt, bereikt, dan wachtten daar de genoegens van een Oosterse dwaaltuin, met bedriegelijke spiegels, gewaande hoeken en smalle gangen, die weer naar hun eigen begin bleken terug te voeren. En bij het verlaten van al dit schoons werd de bezoeker met een grote boog en zonder veel omslag naar buiten geworpen, door een mechanisme van stalen veren.

Naast het schudhuis was een muziekkorps opgesteld, dat met moeite zijn schetterende klanken hoorbaar maakte boven het omringend geraas uit.

Wat Janita bezieldde, om speciaal deze vermakelijkheid uit te zoeken, zal wel altijd een raadsel blijven en misschien moet het worden toegeschreven aan de overredingskracht van haar partner, maar in ieder geval offerde zij haar obool en met een paar dozijn andere lieden, die reeds schaterden voor zij binnen waren, werden zij en haar bege-

leider door het schuddende en trillende huis verzwolgen.

Raffles en Brand, die het paar geen ogenblik uit het oog hadden verloren, keken elkaar zwijsend aan, waarna Brand in lachen uitbarstte.

Op hetzelfde ogenblik begon het wonderlijke huis met hernieuwde kracht te schudden en te trillen.

— Alleen het zien maakt iemand duizelig en misselijk, zei Brand. Waartoe zijn wij gekomen, dat wij vermaak scheppen in zulk een kinderachtige sensatie?

— Mijn waarde, het is voor driekwart van de aardbewoners juist wat zij nodig hebben, antwoordde Raffles schouderophalend. Waarom verbeelden wij ons toch steeds zo hoog boven de apen te staan? Maar waar zijn onze twee Italianen? Het zou me spijten als ik hen was kwijtgeraakt.

Silvio en zijn vriend waren inderdaad nergens meer te bespeuren.

De arendsogen van Raffles doorzochten de donkere plekken, daar waar het felle licht niet kon doordringen, maar hij hervond tussen de dreutelende, vermoeide kijkers de gestalten der beide Italiaanse bandieten niet terug.

— Misschien zijn ze ook naar binnen gegaan? opperde Brand. Bandieten houden ook wel eens van een grapje!

— Ik ontken het niet, maar ik betwijfel of de heren iets grappigs in de zin hebben, deze avond. Wij zullen hier blijven en zien hoe het afloopt, maar enigszins verborgen als het kan.

Dit viel hun inderdaad moeilijk genoeg, want de donkere plekken waren schaars.

Maar terzijde van een kleine, smalle trap, afgesloten door een tourniquet en die de ronding volgde van een soort houten toren, waaruit een geweldig motorgedaver opklonk, vonden zij toch een plek, waar het tamelijk donker was, en vanwaar zij, zonder veel opzien te baren, het allerhevigst sidderende en schuddende huis konden gadeslaan.

Ruim een kwartier verliep.

Toen was dit gedeelte van de voorstelling waarschijnlijk afgelopen, want het wonderlijke huis kwam tot rust en er werden nieuwe schudlustigen binnen gelaten, hoewel de eerste groep nog niet vertrokken was.

— Als wij eens naar binnen gingen? stelde Brand voor.

— Dat is nu te laat. De eerste groep is nu waarschijnlijk al in de doolhof; wij zouden die bereiken, juist als de eerste groep bezoekers naar buiten treedt, of beter gezegd, eruit vliegt!

Er verliepen nogmaals tien minuten en toen, als om de woorden van Raffles te bevestigen, viel er plotseling, met veel geraas, aan de achterzijde van het lachhuis uit de houten wand een soort ophaalbrug neer, en wel dertig mensen kwamen bijna tegelijkertijd uit een grote, vierkante opening vliegen, beschreven een hoog door de lucht en kwamen bijna acht meter verder te land op een soort springmatras, maar dan van geweldige afmetingen, bijna tien meter in het vierkant en helder verlicht door vier sterke lampen op de hoeken, waar zij nog even als gummiballen op en neer werden geëkaatst en toen, gierend van lachen en opwinding, ofschoon niet overmatig elegant, weer op hun voeten kwamen te staan, door de opening gingen, die in het veiligheidsnet rondom dit eigenaardig vangzeil was uitgespaard, en het trapje van vijf, zes treden afdaalden, waarop zij zich verspreidden, teneinde nieuwe verstrooiingen te gaan najagen.

Brand had stom van verbazing toegekeken en riep uit, toen de valdeur met een daverende slag weer toeklapte:

— Waar gaat de mensheid heen?

— Waarschijnlijk naar een stoomcarrousel of poffertjeskraam, zei Raffles. Ik denk aan iets anders. Janita Alvarez en mijnheer Jerry Tumble heb ik niet aangetroffen onder de lieden, die daar met zo weinig gratie uit dat huis werden gesmeten!

— Waren zij er niet bij? herhaalde Brand. Maar dat moet! Het wordt nooit toegestaan, dat het publiek langs een andere dan de voorgeschreven weg vertrekt! Kun je je niet vergist hebben?

— Onmogelijk! Kijk zelf maar; het trapje naar beneden en dat is het enige, is zeer helder verlicht, en een vrouw als de double van Claudette Colbert ziet men niet over het hoofd. Ik wil er het mijne van hebben. Ik ga naar binnen. Wacht hier rustig totdat ik terug ben.

— En als ik haar toch nog door die valdeur mocht zien gaan?

— Dat acht ik buitengesloten, maar daar het niet geheel en al onmogelijk is, wil ik er rekening mee houden. In dat geval volg je haar, en je ziet waar zij blijft. Als je dat weet, keer je hierheen terug en waarschuwt mij. Als ik je hier dus niet vind, zodra ik zelf die weinig bevallige buiteling heb gemaakt, dan zal dat voor mij het bewijs zijn, dat zij toch dat huis heeft verlaten, maar aan die mogelijkheid denk ik niet eens. Ik vermoed heel iets anders; ofschoon ik niet juist kan zeggen wat. Tot straks.

Raffles knikte Brand toe en een ogenblik daarna had hij zich bij de bezoekers van het schudhuis gevoegd.

Brand wachtte geduldig, met het oog op de valdeur gericht. Het was de enige uitgang naar het scheen, die uit de dwaaltuin weer naar buiten voerde, maar hij bleef gesloten tot op het ogenblik, dat hij opnieuw met veel geraas neerviel en een paar dozijn lieden als verschrikte vleermuizen door de lucht schoten en in het vangzeil neervielen.

Raffles was ook onder hen, want een ogenblik later zag Brand hem correct als altijd het trapje afdalen en even daarna stond hij weer naast hem, zonder een kreukje in zijn overhemd.

— Als ze daarbinnen is, Charles, dan moet ze drommels goed verstopt zijn, want ik heb haar niet gezien.

— Verstopt? herhaalde Brand op een toon van ongelooft.

— O ja, dat is zeer goed mogelijk! Luister maar. Onmiddellijk na het binnentreden wordt degene, die zijn vijftwintig dollarcenten gestort heeft, door-eengeschud als door een reuzenhand. Het is alsof alle organen van plaats verwisselen. Ik zal je de beschrijving besparen. Men gaat door een paar gangen, die beven en golven, men moet een vertrek oversteken, waarvan de vloer plotseling kuilen en heuveltjes krijgt en dan staat men tenslotte voor een soort Chinees bruggetje, dat ook al zeer onrustig is en zó smal, dat slechts één persoon tegelijk het kan betreden en zich daarbij aan de leuning stevig moet vasthouden. En dan gaat het licht uit op een flauw pitje na. Mij dunkt, dat de gelegenheid dan heel gunstig is om een bepaald persoon, die men goed in het oog heeft gehouden, te escamoteren! En twee ook, als het moet.

— Hoe noem je dat beest? Escamoteren? Wat is escamoteren?

— Een zeer gebruikelijke uitdrukking onder goochelaars, die wegmoffelen betekent.

— O, juist, wegmoffelen dus, maar

laten die personen dat maar kalm toe? Schreeuwen zij niet?

— Wat helpt het hun of zij schreeuwen? Iedereen schreeuwt daar immers. En het mechanisme maakt daar zulk een oorverdovend geraas, dat zelfs de luidste gillen zouden worden overstemd. Er is zulk een gedrang en geworstel om over dat bruggetje te komen, dat het zeer goed mogelijk is, reeds daar iemand weg te slepen. Bedenk dat de bezoekers slechts een klein deel van het huis te zien krijgen, niets meer dan de afgebakende weg. Maar natuurlijk moeten er vertrekken zijn, waar de krachtige motoren zijn opgesteld en de werktuigen, die de vloeren en de wanden doen golven.

— En de dwaaltuin?

— Ook daar zou de arme Janita kunnen zijn zoekgeraakt. De Doolhof is klein, maar het vinden van de goede weg wordt ook daar bemoeilijkt, omdat het licht daar met geregelde tussenpozen aan en uit gaat. Kort en goed, die twee zijn daar in het huis en ik wil en ik moet die raadselachtige verdwijning tot klaarheid brengen.

HOOFDSTUK IV.

EEN LACHHUIS BIJ DAG

Mijnheer Ike Goldman stond de volgende ochtend voor de deur van zijn huis, en las een dagblad.

Het was een vreemd gezicht, dat huis te zien stilstaan, want het was het grote Schudhuis in het Lunapark van het Festival.

Mijnheer Ike Goldman zag er niet bepaald uit als een plezierig mens, met zijn gedrongen gestalte, zijn sluwe, on-

rustige oogjes, zijn borstelige wenkbrauwen, zijn vlezige, dikke lippen en zijn platte, klaarblijkelijk in een twist stukgeslagen neus. Hij droeg een geruit hemd zonder boord, en open op zijn behaarde borst. Hij was volmaakt kaaihoofdig met een paar toefjes git-zwart haar boven de oren en in de nek. Hij zag er nu heel anders uit dan 's avonds, als hij een tuxedo droeg, een

smetteloos overhemd, en met behulp van een spreektrumpet de mensen naar zijn etablissement lokte.

Het was een uur of negen in de ochtend, en daar er natuurlijk op dat uur zelfs in Amerika geen mensen te vinden waren, die lust hadden om door elkaar te worden geschud, zo stond het huis stil.

En nu kon men pas zien hoe het gemaakt was. Alle wanden bestonden uit dunne latten, die op repen bandijzer waren bevestigd, en die slechts aan de vier hoeken steun vonden aan stalen masten, zodat er enige speling mogelijk was. Geen wonder dat dit geheel zulk een oorverdovend geraas maakte, als die wanden begonnen te golven, te sidderen en te beven, in beweging gebracht door de krachtige motoren, die waarschijnlijk ergens in het midden van dat vreemde huis, met zijn wanden en vloeren van latten, geplaatst waren.

Pas laat in de namiddag zouden waarschijnlijk de eerste bezoekers komen en werd het de moeite waard, de machines in beweging te brengen.

Overigens waren ook bijna alle andere gemakkelikheden gesloten, en het zag er luguber genoeg uit in het onzekere licht van die betrokken dag in het laatste van October.

Overall waren knechts in hemdsmouwen of smerige overalls bezig met opruimen en schoonmaken. Het verguldsel leek nu dof, de kleuren waren zonder glans.

Goldman had het volgende berichtje gelezen, dat zozeer zijn aandacht scheen te hebben gaande gemaakt en dat van wel tien koppen voorzien was, de ene nog sprekender dan de andere:

«CLAUDETTE COLBERT»
ONTVOERD?

EEN RAADSELACHTIGE
VERDWIJNING!

WAARSCHIJNLIJK WORDT
EEN LOSPRIJS GEVRAAGD.

EEN LID VAN DE UPPER TEN
BEWUSTELOOS GEVONDEN.

Gisteravond heeft op het amusements-terrein van het Festival of the States een raadselachtige gebeurtenis plaats gevonden, die aan de politie waarschijnlijk handen vol werk zal geven.

Het was omstreeks één uur in de nacht, toen een waker, die de ronde deed in gezelschap van een brandwacht, in een der verste uithoeken van het Lunapark, niet ver van de Meerkade, een man in bewusteloze toestand aantrof, die naar het scheen onder de invloed was van sterke drank of van een of ander verdovend middel.

Hij werd onmiddellijk naar een der talrijke eerste Hulpposten gebracht, die over het tentoonstellingsterrein verspreid liggen en daar gelukte het met enige moeite de man weer bij kennis te brengen.

Het bleek Jerry Tumble te zijn, de oudste zoon van de bekende olie-magnaat, en het bleek, dat men hem van alles beroofd had wat hij aan geld en kostbaarheden bij zich droeg. Hij deed aan de politiebrigadier, die hem ondervroeg, een vrij verward verhaal van zijn avonturen van de vorige nacht en daarbij deed hij onder meer de verrassende mededeling, dat hij in gezelschap van Claudette Colbert het Festival bezocht had en haar het laatst gezien had voor of in het lachhuis van Ike Goldman, een der attracties van het Lunapark. Wat er daarna precies met hem gebeurd was, kon hij zich niet meer herinneren. Wel had hij de indruk, alsof hij met een zwaar voorwerp op het hoofd was geslagen, maar hij gaf toe, dat hij ook wel gevallen kon zijn.

Echter was het hem een raadsel hoe hij gevonden was op zulk een afstand van de laatste plek, die hij zich kon herinneren.

De zaak zou dus te herleiden zijn tot een eenvoudige beroving, indien zij niet werd gecompliceerd door de onbegrijpelijke verdwijning van de grote filmdiva. Wij moeten er hierbij aan herinneren, dat de beroemde Claudette Colbert ongeveer een week geleden het voornemen te kennen gaf, naar Miami te reizen, waar zij enige weken wilde vertoeven. Maar zij is daar niet gezien, en geen enkele hotelier was van haar komst in kennis gesteld.

Het is dus niet onmogelijk, dat de beroemde filmster haar plannen heeft gewijzigd, of geen ogenblik voornemens was werkelijk naar Miami te gaan, maar dat ze incognito de wereldtentoonstelling heeft willen bezoeken.

Natuurlijk is er twijfel gerezen of de verdwenen vrouw werkelijk Claudette Colbert was, maar Jerry Tumble houdt stijf en strak vol, dat hij in haar gezelschap is geweest, en ook andere personen, die haar aan zijn zijde hebben gezien, verklaren met beslistheid de beroemde diva te hebben herkend.

Zelfs zijn er enige personen verhoord, die haar met mijnheer Tumble gezien hebben op het terrein van het Lunapark, in de nabijheid van het lachhuis.

Iedere twijfel echter is thans wel opgeheven, want even voor het ter perse gaan van dit nummer ontvingen we uit Hollywood bericht, dat de echtgenoot van de bekende koningin van het witte doek telegrafisch is aangemaand, een losprijs van niet minder dan driehonderdduizend dollar te betalen, wilde hij zijn echtgenote levend terug zien.

Het staat vast dat dit telegram uit Chicago is verzonden. Het werd telefonisch opgegeven. De beambte weigerde aanvankelijk het telegram, maar nog voor dit was geschied, had zijn chef hem gelast in ieder geval het telegram te verzenden.

Zijn wij goed ingelicht dan is de echtgenoot van Claudette Colbert reeds nu per vliegtuig onderweg naar Chicago,

waar hij op zijn laatst in de loop van de ochtend wordt verwacht.

Hij moet reeds aan de politie hebben medegedeeld niet nauwkeurig op de hoogte te zijn van de verblijfplaats van zijn vrouw, maar voegde eraan toe, dat het zeer wel mogelijk was, dat zij in Chicago zou zijn.

Op het ogenblik, dat wij dit schrijven is het hele raderwerk der politie in gang gezet, teneinde dit raadselachtige geval op te lossen».

Dit was het bericht, dat mijnheer Ike Goldman met zoveel aandacht had gelezen.

Hij liep nu wat heen en weer, kauwend op een pikzwarte, grote sigaar, raadpleegde nu en dan zijn horloge, staakte toen plotseling dit heen en weer lopen en gromde een vloek, die half in zijn keel bleef steken bij het zien van een grote kerel met een vrij gemene tronnie, die regelrecht op hem afstevende, een peukje sigaar tussen zijn gele tanden wegnam en zei:

— Ik kom me bij je aanbieden om werk, Goldman.

Goldman sloeg nauwelijks acht op hem, beet nijdig een stuk van zijn sigaar en gromde:

— Merci, Ik moet jou niet. Ik ben helemaal compleet.

— Dat ben je niet meer sinds vannacht, zei de grote kerel met een lach, die zijn gezicht van oor tot oor scheen te splijten. Je mankeert een mannetje.

— Je bedoelt die nikker. Die kan ieder ogenblik komen opdagen. Ik wacht hem al een half uur.

— De nikker zal niet komen opdagen, Goldman. Het zal hem erg spijten, maar hij komt niet.

— En waarom zou hij niet komen? Wil je me dat eens vertellen?

— Omdat hij in het ziekenhuis ligt.

— En hoe weet jij dat zo goed?

— Omdat ik hem er zelf in heb geslagen, antwoordde de geweldenaar, in zijn zak zoekend naar iets, dat op een pruim

geleek, die waarschijnlijk niet voor de eerste maal dienst deed.

— Wil jij zeggen dat je de neger overwonnen hebt, die zelfs Carnera heeft geslagen?

— Ik weet niet of hij Carnera geslagen heeft, maar voor mij was hij niet sterk genoeg. Ga maar informeren in het Hoover Ziekenhuis. Neem de telefoon maar als je me niet gelooft. Hij moet verstek laten gaan en ik denk, dat je de eerste veertien dagen niets aan hem hebt. Dat zul je begrijpen als je even naar deze handen kijkt.

Op deze uitnodiging keek Goldman er ook naar, en een rilling liep hem over de huid. Hij had al veel werklieden in dienst gehad, want hij was een ongemakkelijk patroon, en hij had dus ook veel grove, harde knuisten gezien, maar wat hij hier onder de ogen kreeg, dat geleek op een stel smidshamers, hard als ijzer, en zo groot als de handen waren van de negerbokser Johnson, de grootste ter wereld, zoals ieder sportliefhebber weet.

— Waar ging het om? vroeg hij toen kortaf.

— O, om niets! Het was al afgelopen vóór ik het goed en wel wist. Eerlijk gezegd, had ik hem niet eens goed gezien. Hij trapte op mijn voet, toen lachte hij nog bovendien, en vijf minuten later was de ziekenauto er al. Het gebeurde ergens aan de haven. Ze schenen hem in die kroeg te kennen en ze zeiden, dat hij bij jou in dienst was, bij het Schudhuis. Nou, ik zocht juist naar werk, en toen ik van die opengevallen plaats hoorde, ben ik er dadelijk op af gegaan. Ik hoop toch niet dat iemand me voor is geweest? Je kunt me hetzelfde loon geven en daar zal ik het dubbele werk voor doen. Top?

Goldman scheen een ogenblik in beraad te staan. Er was een kort ogenblik wantrouwen en zelfs iets van afkeer in zijn kleine, sluwe oogjes. De waarheid is dat mijnheer Goldman niet erg hield

van grote, sterke kerels. Maar hij moest nu eenmaal iemand hebben om het bedrijf in gang te houden en zo zei hij dan na enig beraad:

— Ik neem je, maar je moet me nog een half uur de tijd geven voor informaties. Als de nikker terugkomt, lig je er natuurlijk weer uit.

— Aangenomen! Maar hij komt niet terug. Hij was vanochtend nog helemaal buitenwesten. Hij wist van toeten noch blazen en was helemaal in de war. Toen ze hem vertelden, dat zijn vrouw van een tweeling bevallen was, begon hij te lachen.

— Verschrikkelijk! zei Goldman, oprecht ontsteld. Gister heeft hij haar nog bijna half dood geslagen. Gelachen, zeg je?

— Tot de tranen hem over de wangen rolden, ik heb het van de verpleegster gehoord. Vanochtend heb ik hem even een bezoek gebracht om vrede te sluiten. Hij was er beroerd aan toe, maar hij zei, dat hij het me niet kwalijk nam en dat hij me over een paar weken wel eens te pakken zou krijgen. Wat is het baantje?

— Tent schoon houden, waar je een werkster bij krijgt. Machines controleren, ik hoop toch dat je op de hoogte bent van auto's en electromotoren, anders kun je wel ophoepelen!

— Ik heb van alles verstand! Ik ben treinmachinist, prijsbokser, buschauffeur en kadewerker geweest. Maar ik heb ook in een machinefabriek gewerkt. Laat me dat barakje van je maar eens bekijken. Een dollar per uur?

— Wie heeft je dat wijsgemaakt? vroeg Goldman nijdig. Denk je dat mijn zaak 'n fokkerij van millionnaires is? Je kunt vijf dollar per dag krijgen, en dat is eigenlijk nog te veel. Jack, hier is een nieuwe!

Die laatste uitroep was gericht tot een man van onbepaalde leeftijd, met haar, dat eruit zag als een middending tussen een bos stro en een handvol touwpluksel. Hij droeg een bril met

zeer grote, ronde glazen, die bijna het grootste gedeelte van zijn smal gezicht bedekte en hem merkwaardig veel op een uil deed gelijken.

Met iets als afgrijzen mat hij de nieuwelings van top tot teen, bemerkte, toen hij naast hem kwam staan, dat zijn kruin nauwelijks even boven de broekriem van de geweldenaar reikte en zei zwak:

— Als het niet anders kan! Ik ben nog wel andere bezoeken te boven gekomen. Maar als er van schudden sprake is, dan zal deze holbewoner er wel voor zorgen. Wat is er met de nikker?

— Half doodgeslagen door deze man en ligt in een ziekenhuis, antwoordde Goldman kortaf. Trapte hem bij ongeluk op zijn teen.

— We zullen er voor zorgen, dat dit hier niet voorkomt, zei de kleine man sarcastisch. Ga dan maar mee, Goliath.

— Mijn naam is Bill Sykes!

— Goeie genade, dat is die vent, die voorkomt in Oliver Twist van Dickens! Heb jij je meid ook al eens doodgeslagen met een stuk hout?

— Dat nooit, maar ik heb wel altijd een hekel aan grote hoornen brillen gehad. En laat me het zaakje nu maar eens kijken, dan gaan we aan 't werk.

Hij had zijn jasje al uitgetrokken en Jack, de manager, tuimelde bijna van schrik achteruit, toen hij de geweldige spierbundels zag, die zich hier zo onverwacht aan zijn blik voordeden.

Hij kwam voorzichtig naderbij en waarschuwde de nieuwe:

— Nooit aan het huis zelf komen! Ik bedoel, laat de muren met rust. Als jij ze aanraakt, duvelt alles in elkaar! Man, bij jou vergeleken was de nikker een zuigeling.

Het volgende ogenblik waren zij het Schudhuis binnengetreden. Niet door de brede ingang, die het publiek volgde, maar door een smalle zijdeur, naast de plek waar zich de kas bevond.

Jack maakte licht, en aan dunne snoeren schommelden boven hun hoofd een

paar heel eenvoudige elektrische lampen, zogenaamd pendels, waarvan de kappen echter niet van porselein, hetgeen in zulk een huis ook gevaarlijk zou zijn geweest, maar van doorschijnend perkament waren.

De vloer week op een zonderlinge wijze onder het zware lichaam van de nieuwe, die een grimas maakte en zei:

— Het is alsof je op sneeuw loopt. Wat zit hieronder?

— Niets! Dat wil zeggen, smalle, meegevendende stalen banden, die over schijven lopen van onregelmatige vorm. We hebben vroeger riemen gehad, maar die braken wel eens, en dan kon je weer aan 't betalen gaan. Staal is je ware, maar het maakt veel meer leven. Pas op dat trapje en breek je nek niet.

De waarschuwing was niet overbodig want in een donkere hoek begon een smal, wankel trapje van acht treden, dan kwam er een soort loopbruggetje zo wankel als een kippenren en toen moest de reus aan de andere kant weer naar beneden, maar steeds op zijn tocht scheen hij ervoor terug te schrikken de eigenaardige meegevendende wanden aan te raken.

— Nu zijn we over de hoofdas heengegeloopen, legde Jack hem uit. Daar komt eigenlijk alles op neer, vat je.

Hij opende een deur, knipte opnieuw het elektrische licht aan, en nu zag de reus een ruimte, die zeer veel geleek op de asschacht van een zeer grote mailboot.

Aan het ene einde van die zaal, door tien lampen helder verlicht en die, in tegenstelling met de rest van het huis, van stevige eiken balken was gebouwd, versterkt met duimdikke hoekijzers, stond een krachtige electromotor, die een zware, van olie drupende as in beweging kon brengen, drie maal gelagerd en voorzien van excentrische schijven, die de zoldering schenen te dragen.

Op deze wijze werd heel eenvoudig de golvende beweging opgewekt, want die

schijven hadden niet dezelfde vorm, sommigen waren peervormig, andere ovaal, en er waren ook achthoekige bij. Op die schijven rustten de stalen, soepele banden, waarop de dunne vloerplanken stevig waren vastgemaakt.

— Het zien alleen maakt me al misse-lijk, verklaarde de reus aanstonds. En raakt dat nooit eens defect?

— Jawel, antwoordde Jack doodleuk. Maar jij bent juist aangenomen om die defecten te repareren, als ze zich voor-
doen. Eens is de vloer in zijn geheel naar beneden gekomen, omdat de fun-
damenten niet behoorlijk waren gelegd. Tweehonderd mensen gingen mee naar beneden, en omdat die vervloekte ma-
chine bleef draaien, werden er brokken gemaakt. Een beroerd gezicht, dat kan ik je zeggen. Maar het ergste was, dat de baas bij de honderdduizend dollar aan schadevergoeding moest betalen. Een bof dat hij daartegen verzekerd was.

— Maar ik kan hier ternauwernood staan! klaagde de reus.

— Dan ga je maar zitten, je bent ook boven de maat. En kom nu maar mee, dan zal ik je de dwaaltuin ook nog laten zien.

De twee mannen verlieten de zaal weer door een andere deur, moesten weer een trapje beklimmen, dat ditmaal goed vaststond; Jack opende met een soort passepartout een verbindingsdeur, niet voor het publiek bestemd, en langs een omweg kwamen zij aan het begin van de doolhof.

— Geen tien meter in het vierkant, man en toch zou je er lelijk in kunnen verdwalen.

— En verdwaalt er ook wel eens iemand? vroeg Bill, op zijn pruim kauwend.

— Soms! antwoordde Jack laconiek. Maar dan schreeuwen ze wel en dan halen we hen gauw genoeg te voorschijn. Bij de voorstelling is er ook altijd een gids bij. Wij vergissen ons natuurlijk geen ogenblik. Ik behoef trouwens niet

eens meer naar de aanwijzingen te kijken. Zie je die kleine, met rode verf geschilderde figuurtjes? Die volgen in een vaste volgorde op elkaar, vat je? Van een driehoekje ga je naar een vierkantje; van een vierkantje naar een cirkeltje, van een cirkeltje naar een ovaaltje enz. Als je dat maar volhoudt, dan ben je in een minuut door de hele flauwekul heen. Zeg, dat je pruilt kan ik goedvinden, maar je hoeft het niet zo te laten merken. Daar hangt trouwens een bordje: Verboden te spuwen. Je kunt toch lezen?

— Neem me niet kwalijk, dat ontsnapte me, mompelde Bill. Ik zal er om denken. Wat is dit voor een ding?

— Hier moet je opletten. Met die kleine, roodgeverfde hefboom schakel je de machinerie in, die de valdeur laat neerkomen, en met deze groene laat je de hele vloer hier omklappen! En ik zou niemand raden om er alléén op te staan, want het is berekend op dertig personen, en je zou dus heel wat verder vliegen, dan je wel verwachtte. Hier zie je trouwens een nummerschaal. Meer dan dertig mensen mogen er niet tegelijk op dit stuk van de vloer staan. Zijn er nu maar vijftientig, dan zet je de hefboom in deze inkeping, dan worden de stalen veren minder sterk gespannen, en zo ga je maar door tot een minimum van tien. Als er maar negen bezoekers zijn, dan mag het ding helemaal niet in werking worden gebracht. Politievoorschrift. Overal steken ze hun neus in. Maar misschien is het goed. Een jaar of drie geleden deed de machinist zijn werk terwijl hij, zonder dat wij het wisten, stonddronken was. Op een gegeven ogenblik stonden er maar twee mensen op het luik, en die werden zover weggeslingerd, dat ze alleen maar een haarspeld en een tandenstoker konden terugvinden. Wat er met de rest van de mensen gebeurd is, weet vandaag den dag nog niemand. Nóg een geluk, dat het buitenlui waren. Echte

grasnikkers. Er was niet veel aan verloren.

De nieuwe keek erg ongelovig en zelfs een beetje verontwaardigd, zodat Jack dus maar haastig verder uitlegde:

— Nu haal ik de hefboom over, nu gaat de valdeur naar buiten open. Zie je het valnet? Dat moet ook altijd goed worden nagezien, dat de kabels altijd behoorlijk gespannen zijn! En nu het luik!

Jack verplaatste de groene hefboom en met verbazende kracht wipte, vlak achter de valdeur, draalend om een stalen as, een groot stuk van de vloer op, met een klap, alsof er een kanon werd afgeschoten.

Jack bracht de hefboom weer in zijn vroegere stand en langzaam neigde het grote luik weer achterover, totdat het in de sponning rustte, de valdeur sloot eveneens de opening af, en de overgang van daglicht tot bijna volmaakte duisternis was zo groot, dat geen van beiden aanvankelijk iets kon onderscheiden.

Toen voelde Bill zich door Jack bij de arm vatten en een gangetje induwen, waar een klein lichtje brandde, toen moest hij een trap af en kwam hij weer in de grote, laaggezolderde zaal, waar zich de machines bevonden. Hier liet Jack hem eenvoudig aan zijn lot over met de boodschap, dat hij de leidingen moest nazien, die door de trillingen wel eens los konden gaan, en de machine moest gaan stellen en oliën.

Verder was het zijn taak, zich er van te vergewissen, dat alle elektrische lampen nog intact waren en tenslotte moest hij het hele Schudhuis reinigen van de bananenschillen, sigarettenpeukjes, lucifersdoosjes en andere rommel, die het publiek er des avonds in overgrote hoeveelheid achterliet.

Zodra Bill alleen was, inspecteerde hij zijn omgeving eens en zei tot besluit hoofdschuddend en binnensmonds:

— Hoe verzinnen de mensen het! En dat noemen ze nu de vooruitgang van de beschaving.

HOOFDSTUK V.

ONDERGRONDSE VERBINDING

Het werd naarmate de avond naderde, drukker op het tentoonstellingsterrein, maar op het Lunapark heerste nog niet de ware stemming, want het was een drullerige, grijze dag geweest.

Bill had zijn werk goed verricht, hij had het gehele lachhuis en ook de dwaaltuin keurig schoongemaakt; nu en dan was de patroon eens komen kijken en had tevreden gegromd, want de machine liep voortreffelijk, alle lampen brandden, alle leidingen waren intact en goed geïsoleerd, en de vloer golfde, dat het zien alleen ervan iemand zeeziek zou kunnen maken.

De schemering daalde neer over het Lunapark, waar reeds hier en daar de lichten waren ontstoken, toen er twee mannen het Lachhuis van de achterzijde naderden, die er uitzagen als lieden, die nog nimmer in een grote stad zijn geweest, en die blijkbaar een beetje beduusd waren van het vele geraas, de langs hen heen schietende auto's en het schelle licht uit de tenten, waaruit nu en dan een oorverdovend geraas brak.

Het leek dan ook louter toeval, dat ze tenslotte bij een smalle achterdeur van het schudhuis stonden en misschien was het wel per ongeluk, dat ze het volgende ogenblik zeer snel door die deur verdwenen.

Er achter stond echter de nieuweling, die op fluisterende toon zei:

— Ik heb het eindelijk gevonden, mylord. Het was niet mijn schuld, dat het zo lang heeft geduurd. Ze hadden het prachtig verstopt. Het is nóg toeval, dat ik het gevonden heb.

— Verontschuldigd je niet, James! zei Raffles, onherkenbaar vermomd als een onnozel buitenmannetje. Mijnheer Brand en ik hebben wel vol ongeduld op je telefoontje gewacht, maar toen het kwam zijn we ook onmiddellijk verschenen. Wanneer gaan hier de lichten op?

— Ik ben bang, dat dit geen kwartier meer zal duren, mylord.

— Dan zullen wij ons haasten! Wat is die Goldman voor een vent?

— Dat is een kerel, die behalve de eigenaar van een lachhuis ook heel goed dranksmokkelaar, kidnapper of bankrover zou kunnen zijn, mylord. Een onbetrouwbare schoelje, die ik tot alles in staat acht.

— En zeg me nu eens je oordeel. Ge loof je dat de vrouw hier in de buurt kan zijn?

— Daarop kan ik niet antwoorden, mylord. Ik weet er werkelijk niets van. Die Goldman is eens bijna een half uur weg geweest, zonder dat ik heb kunnen nagaan, waarheen hij eigenlijk gegaan is, maar ik ben er nu bijna van overtuigd, dat hij door de geheime deur is gegaan.

— Waarmee staat die deur in verbinding?

— Dat kan ik niet zeggen, mylord. Ik durfde niet zover weggaan. Maar ik weet wel, dat ik een lange gang voor me heb gezien, en die tamelijk breed was.

— Waren er boogvormige openingen aan weerskanten? Iets als nissen?

— Ja, dat herinner ik mij, zei de reus opgewonden.

— Dan had ik het dus bij het juiste einde, Charles, zo wendde Raffles zich glimlachend tot zijn metgezel, die eruit zag alsof hij zoeven afscheid had genomen van zijn koeien en varkens. Mijn studie van de stadsbebouwing is dus niet geheel en al vruchteloos geweest.

— Heeft hier dan misschien vroeger een kerk gestaan, mylord, vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Dat niet bepaald, James. Eerder het tegendeel, zou men kunnen zeggen. Nog geen tien jaren geleden, stond hier een van de grootste bierbrouwerijen van de gehele Staat Californië, die gedeeltelijk door brand werd verwoest, en toen maar verder is afgebroken, omdat de maatschappij, die ze beheerde, toch geen kans zag, de strijd met de drankpolitie tot een goed einde te brengen. Volgens de beschrijving strekten de bierkelders zich uit over een oppervlakte van verscheidene vierkante kilometers en de schepen, die vaten aanvoerden en weghaalden, meerden langs de kade, die je van hier af nauwelijks kunt zien. Nu de deur, James!

— Weet je wel wat je gaat ondernemen, Edward, vroeg Brand op een ernstige toon.

— In de eerste plaats wil ik die vrouw bevrijden! Laat ik volmaakt eerlijk zijn: ik wil haar en haar juwelen aan de dag brengen en de laatste voor mezelf houden.

— Maar het moet toch iedere minuut door Claudette Colbert worden bekend gemaakt, dat niet zij het is, die werd ontvoerd?

— Zo dom zal ze niet zijn, Charles, zei Raffles nuchter. Waarom zou ze zich deze gratis reclame laten ontgaan? Hoe langer de bladen haar naam noemen, zonder dat het haar een cent kost, hoe voordeliger het voor haar en voor haar faam is. En wat doet de naam er ook toe? Laten wij voortmaken, want aanstonds zullen zij om Henderson roepen. Is er veel personeel in dit dwaze huis?

— Er is nog een manager, een paar uren lang ben ik geholpen door een schoonmaakster en dan is er nog zo'n half slag jongen, over wie ik de baas mag spelen, en over een kwartier als de voorstellingen beginnen, komen er nog een paar gidsen en controleurs en ook nog de muziek.

— Vlug dan!

De drie mannen hadden dit korte gesprek gehouden geheel achteraan in een duistere gang, een van de heel weinige gangen, waarvan de vloer vastlag.

Voorafgegaan door Henderson, gingen zij half op de tast, die gang teneinde, totdat de reus fluisterend waarschuwde:

— Hier is een trapje naar beneden. Niet links tegen de muur steunen, want die geeft mee. Er is rechts een leuning van ijzeren gasbuizen. Het hele ding zit in elkaar als een kaartenhuis.

Nu stonden zij beneden in een zo volmaakte duisternis, dat zelfs Raffles niets kon onderscheiden, maar Henderson maakte licht met een zaklantaarn, en toen gingen zij verder.

De gang had wanden van gegolfd plaatijzer, waarvan de stukken over elkaar konden heenschuiven. Door de reuten drong echter niet het minste licht door. Raffles stond een ogenblik stil, vatte Henderson bij de arm, en vroeg heel zacht:

— Zeg me één ding, James, geloof je dat die Goldman bij de zaak betrokken is?

— Dat is bijna zeker, mylord.

— Dat is voldoende! Verder dan maar. Maar zodra je ons de deur gewezen hebt, is het misschien beter dat je terug gaat.

— Maar ik zou veel liever met u meegaan, mylord, wie weet welke gevaren er daar achter die geheime deur kunnen dreigen! Dan kunt u misschien een paar stevige vuisten wel gebruiken. Wat komt het erop aan of hij me mist? Hij zal eenvoudig denken, dat ik ben weggelopen.

— Zonder je dagloon in ontvangst te nemen? Dat klinkt onwaarschijnlijk. Intussen... Hij hield plotseling op, want vlak bij had het gekraakt in de ijzeren wand en toen klonken er voetstappen, en vóór Henderson de lamp nog had kunnen uitknippen, werd er een deur opengeworpen, de gang werd helder verlicht en Goldman werd zichtbaar, die op dat ogenblik verre van nuchter was.

Hij schreeuwde zo luid hij kon:

— Waar zit je? Wat loop je hier te luleren? Betaal ik je ervoor om hier de boel na te snuffelen? Zo, en je bent niet alleen, merk ik.

Goldman had zijn hand in zijn rechterbroekzak gestoken en hij scheen voornemens te zijn nog harder te gaan schreeuwen, misschien om zijn mannen ter hulp te roepen. Raffles begreep, wilde de hele onderneming niet mislukken, dat hij snel en krachtig moest optreden.

Vlugger dan de gedachte sprong hij Henderson voorbij, en in dezelfde, katchtische sprong, strekte hij de arm en trof met een meesterlijke directe de spullebaas zó hard op het puntje van de kin, dat deze geen kik meer gaf en langzaam, als een zak zout, omlaag gleden langs de ijzeren wand, totdat hij roerloos op de vloer bleef liggen.

— Henderson moet aanstonds de machine in beweging zetten, zodat het bedrijf in gang is, dan zullen de suppoosten en de gidsen hun patroon niet zo spoedig missen, want ze hebben dan de handen vol, zei Raffles.

Henderson was al klaar met zijn werk; Goldman kon geen lid meer verroeren en evenmin enig geluid uitbrengen.

Maar zelfs al zou hij dat hebben gekund, dan zou het reeds niet meer hebben gebaat, want Henderson was vlug naar de machinekamer gelopen, en had daar de schakelaar overgehaald, die de electromotor en daarmee de geweldige hoofdas in beweging bracht.

Eerst langzaam en daarna steeds vlugger begonnen de onregelmatige schijven te wentelen en met een oorverdovend geraas begon de zoldering aanstonds in alle mogelijke richtingen te golven en te sidderen.

De reus voegde zich snel weer bij Raffles en Brand en nadat de gebonden en machteloos gemaakte tentbaas in een donker hoekje was gelegd, werd de tocht voortgezet, waarbij de zaklantaarn weer haar diensten moest bewijzen.

Nog een tiental stappen en toen stond Henderson stil op een punt, waar de gang plotseling scheen dood te lopen. Van een deur was tenminste niets te bespeuren, evenmin iets van een luik en kieren waren er ook al niet te zien. Het leek alsof de gang daar was afgesloten door een betonnen muur.

Maar dit was slechts schijn, want nadat Henderson bij het licht van de lamp enige tijd de linkerzijwand had onderzocht, scheen hij op een kleine oneffenheid te drukken, nauwelijks zichtbaar voor het blote oog. Die betonnen wand bleek van staal te zijn, dofgrijis geverfd en op zij te schuiven als een schuifdeur.

Dadelijk viel het licht van de lamp, onzeker en bevend, op de gewelven, waarvan de reus gesproken had.

Voor een kenner kon het ook geen ogenblik twijfelachtig zijn of men had hier te doen met de verlaten kelders van een zeer grote bierbrouwerij.

— Zou die kelder wel eens onderlopen, vroeg Brand enigszins ongerust.

— Misschien, als het water in het Michiganmeer bijzonder hoog is opgedreven door een Noordwester storm! Wellicht wordt deze kelder overstroomd, als de riolen van het water niet meer kunnen verzweigen. En nu zullen wij eens zien, waarheen dit brede middenpad tussen de nissen ons voert.

Raffles had zelf de lantaarn van Henderson overgenomen, en Brand had ook zijn eigen zaklamp ontstoken, zodat zij voldoende licht vooruit konden laten

schijnen, om daarbij hun weg te vinden.

De kelder was langwerpig en rechthoekig, of nog beter uitgedrukt, hij geleek op een straat met reusachtige nissen inplaats van huizen.

Hier en daar zag men nog overblijfselen van een vat, half vergaan en door de muizen aangeknaagd en op ongeveer twintig meters van de ijzeren deur, die Raffles voor alle zekerheid maar had laten openstaan, lag in een der grootste nissen een geweldig okshoofd, dat nog intact scheen te zijn.

Steeds verder gingen zij, totdat de keldergang plotseling een rechte hoek maakte, waarna de nissen zich weer voortzetten. Raffles zei:

— Nu moeten wij, dunkt me, in de richting van de meeroever lopen.

Raffles had goed gezien, want het licht van de lantaarns werd zacht weer spiegeld in een half natte oppervlakte.

Het moest een soort kluisdeur zijn, waarschijnlijk van roestvrij staal gemaakt, want de oppervlakte was niet met een laag verf bedekt, en toch was er ondanks de voortdurende vochtigheid van deze kelder geen roestvlekje te zien op het gladde metaal.

Raffles, zijn lamp wat hoger opheffend, stond een ogenblik stil en mompelde:

— Natuurlijk is de kelder nog veel groter, en dit kan onmogelijk de enige afsluiting zijn, maar als men de vermiste vrouw hier heeft opgesloten, dan

bevindt zij zich misschien daar achter die deur. Wij moeten haar trachten te openen, Charles.

Brand deed een paar stappen vooruit; toen hij plotseling een zachte, ongeduldige kreet slaakte en haast gestruikeld zou zijn.

— Wat is er? vroeg Raffles, dadelijk op zijn qui vive.

— Ik ben bijna over iets gevallen, vervloekt, ik geloof, dat ik iets heel doms heb uitgehaald; ik ben over een draad gestruikeld, een staaldraad, die op een hoogte van een paar duimen dwars over de gang is gespannen.

— Mooi zo! Dan heb je natuurlijk een of andere alarminrichting in beweging gebracht en wij zullen ons op een onaangename ontmoeting moeten voorbereiden.

Als om de woorden van Raffles te bevestigen, klonk er op enige afstand een geluid, alsof er een deur werd opengeworpen, snelle voetstappen weergalmden onder het lage verwulf en toen werden de drie mannen plotseling bijna verblind door een sterk zoeklicht, dat hun recht in het gelaat scheen en het volstrekt onmogelijk maakte iets te onderscheiden.

Maar dat schelle licht liet hun ogen onaangedaan en met die oren hoorden zij zeer duidelijk de onhellspellende woorden:

— Je handen omhoog en geen voet verzetten, of wij schieten jullie tot een zeef!

HOOFDSTUK VI

DE BENDE VAN DE GOUDEN SPIN

Raffles en zijn metgezellen deden niet eens moeite een beweging naar hun revolverzak te maken.

Zij konden de tegenstander niet zien, en konden alleen maar vermoeden waar hij zich ongeveer ophield.

Een kort ogenblik nadat de dreigende stem weerklonken had, doken er een paar zwarte gedaanten uit die zee van licht op, en alle drie voelden zij een hard, koud voorwerp tussen hun ribben drukken. Zij wisten dat het revolverloopen waren, die bij de eerste de beste verdachte beweging van hun kant aan alles een einde zouden maken.

En toen klonk weer de bevelende stem:

— Naar kamer 4 met hen! En denk erom: wie zich verzet is er geweest.

In een oogwenk kwamen er nog meer gestalten opdoemen, toen doofde dat schelle licht, en het volgende ogenblik werden zij van elkaar afgezonderd en omringd door wel twaalf of veertien mannen, die hen tamelijk onzacht voortduwden in de richting vanwaar zij gekomen waren.

Aan de voorzijde van het okschoofd bevond zich een smalle deur, die deur stond op dit ogenblik open en uit het reusachtige vat, dat met de achterkant tegen de muur bleek te rusten, straalde een helder licht.

De drempel van die deur bevond zich bijna drie decimeters van de grond en men kon er dus heel gemakkelijk instappen.

De drie mannen werden gedwongen het reusachtige vat binnen te gaan, en toen zagen zij dat de achterwand bijna geheel was weggenomen, tegelijk met een stuk van de muur, zodat het vat eigenlijk niets anders was dan een soort van doorgang tussen deze kelderafdeling en een aangrenzende.

De deur vooraan was zo goed verborgen, dat het onmogelijk was, bij het spaarzame licht van een zaklantaarn haar te ontdekken.

Men liep dat vat voorbij; men vond het een groot vat en daarbij bleef het.

Brand liep met een bleek gelaat voort en zei op zachte toon tot Raffles, toen zij op het punt stonden het grote okschoofd aan de andere kant weer te verlaten:

— De hemel weet wat ons boven het hoofd hangt, en dat is alleen te danken aan mijn onvergeeflijke onhandigheid.

— Beschuldig jezelf niet, zei Raffles. Niemand had hierop verdacht kunnen zijn en ...

— Houdt jullie bek, beval dezelfde stem van zoeven, die Raffles meende te herkennen.

Hij draaide het hoofd om en keek recht in het van woede vertrokken gelaat van Battista, die op de voet gevolgd werd door Ina Bertini.

Op het gezicht der beide Italiaanse schavuiten echter was geen spoor van herkenning te lezen, en Raffles had althans de zekerheid, dat zijn vermoening afdoende was geweest, evenals die van Brand.

De bandieten bleven vlak achter hen lopen, nog altijd klaar tot schieten. Zij kwamen nu in een keldervertrek, waarin nog meer kerels en twee tot drie vrouwen aanwezig waren, die hen met spottende nieuwsgierigheid aanstaarden.

Het vertrek was vrij goed gemeubeld, als een soort vergaderzaal, die veel gebruikt werd; er stonden acht of tien tafeltjes, en er was zelfs een soort buffet met een barkeeper erin.

Achter een tafel was een zwaarlijvig man gezeten, met een onderkin en buitengewoon onaangename, lichtgrijze varkensoogjes, die nu en dan, als hij lachte, wat hij vaak deed, achter wallen van vet schenen te verdwijnen.

Deze man rookte zeer rustig een lange en dunne sigaar, waarschijnlijk van Mexicaanse oorsprong, maar de blik, die hij op de gevangenen wierp, was allesbehalve geruststellend.

— Wat breng je me dàar, Battista? vroeg hij, nadat de hele bende halt had gehouden op een paar voet afstand van de verhoging.

— Gesnapt in de kelder, chef, antwoordde Battista. Brachten de alarmering in beweging. Voor die grote kerel ben ik trouwens al gewaarschuwd. Ina sprak vanmiddag met de nikker die bij Goldman in dienst was en...

— Geen namen noemen als het te vermijden is, onderbrak de dikke man achter de tafel hem streng. Je bent hier nog niet lang, Battista, maar ik eis van mijn mannen een snel begrip, onthoud dat. Zo, dat is dus de kerel, die de plaats van de nikker heeft ingenomen. Dat zal wel een doel hebben gehad, nu we hem aantreffen. Je bent zeker erg sterk?

— Kom maar achter die tafel vandaan, dan kun je het eens proberen, zei Henderson.

— Dat is een brutaaltje, dat jonge mens. Maar we kunnen niet altijd lachen. Terzake dus. Wie is jullie woordvoerder?

Bijna instinctmatig traden Henderson en Brand een stap terug; toen staar-

de de dikke man Raffles met enige verwondering aan en zei:

— Wat betekent dit eigenlijk? Man, ik heb nog zelden iemand gezien, die zo op een ziek schaap lijkt als jij. Wat moet die grap beduiden? Hoe ben je hier verzeild?

Raffles nam dadelijk zijn zwakste, aarzelendste stem aan, toen hij ten antwoord gaf:

— Het is een vergissing, Edelachtbare. Wij waren verdwaald, mijn maat en en...

ik. Wij zochten werk in het Schudhuis

— Ik zou je aanraden, man, niet te pogen mij voor de gek te houden. Ik weet niet, maar jou onnozelheid lijkt mij een masker toe! De grote kerel, bijvoorbeeld, ziet er niet naar uit of hij verdwalen zal.

Raffles wilde weer iets zeggen, toen er een smalle deur op het lage podium geopend werd en mijnheer Goldman te voorschijn trad, zeer opgewonden, en half dol van woede.

Hij scheen grote moeite te hebben zich in te houden en niet onmiddellijk op Raffles toe te stormen, en barstte aanstonds uit:

— Ik geloof, dat we hier een mooie vangst gedaan hebben, chef. Dat had je niet gedacht, nietwaar, dat je me zo gauw zou terugzien. Maar nu heb ik een appeltje met jullie te schillen.

— Je kon wel eerst eens vragen of ik je het woord geef, Goldman. Hoe kom je hier en wat is dat voor een blauw oog? Je hebt ook allemaal striemen om je polsen. Vertel op wat er gebeurd is. Duidelijk en vooral kort. We hebben vanavond nog meer te doen.

— Vanochtend kwam de nikker niet en ik zat met mijn handen in het haar, toen die grote vogelverschrikker daar kwam aanslenteren en zijn diensten aanbod. Hij zei, dat hij de roetmop in het ziekenhuis had geslagen, ik geloofde hem en zette hem aan het werk. Maar de roetmop is zo gezond als een vis, wat jullie straks zelf kunt zien, want hij is

hiernaast in de kleine wijnkelder! Over zijn kracht had ik niet te klagen, maar hij heeft zijn tijd, naar het schijnt, besteed om de geheime deur op te zoeken. Toen heeft hij een kwartier vóór het openen van de tentdeur, aan de achterzijde, die twee kerels binnen gelaten met een doel, dat ik wel vermoeden, maar niet met zekerheid vaststellen kan.

— Stel het dan maar niet vast en ga voort, beval de chef kortaf.

— Zowat vijf minuten vóór ik de deur zou opengooien, hoorde ik een verdacht gerucht, ging eens kijken en vond dat lieve drietal in een belangwekkend gesprek. Natuurlijk wou ik schieten op die inbrekers, of wat het anders zijn, maar mijn wapen werd me uit de hand geslagen, en toen kreeg ik een oplawaai, die me sterretjes deed zien. Wat er toen verder gebeurd is weet ik niet, maar toen ik weer besef van de toestand kreeg, lag ik aan handen en voeten gebonden en met een prop in mijn mond in mijn eigen schudhuis!

— En was het schudden toen al begonnen? Vreselijk! spotte een roodharige vrouw, die met een sigaret tussen de roodgeverfde lippen naderbij was getreden.

— Ik zou je raden geen grapjes te maken, rode Ilse, zei de voorzitter dreigend. Daar is het nu de tijd niet voor. Hier is werk voor de Gouden Spin.

De roodharige vrouw keek de chef vals aan en mompelde, slechts half verstaanbaar:

— Je hoeft niet zoveel koude drukte te maken! Jij blijft ook niet lang meer aanvoerder, als ik er verstand van heb, Derrick Coole!

Of Coole het verstond is niet zeker, maar in ieder geval hield hij zich prachtig, want hij vervolgde rustig, zonder de vrouw met een blik te verwaardigen:

— En hoe kwam je weer vrij, Goldman?

— Een van de gidsen vond me, louter bij toeval. En net was ik weer op de been, of de nikker komt aanwandelen,

vertelt me, dat hij zo'n spijt heeft en laat me de twintig dollars zien, waarmee die kerel daar hem had omgekocht om weg te blijven. Ik had ook verstandiger moeten zijn en moeten weten, dat niemand de roetmop aan kan.

Er liet zich een soort leeuwengebrul horen, dat zeker een lach moest betekenen en, diep bukkend, trad uit de smalle zijdeur een neger te voorschijn, van een waarlijk Herculische lichaamsbouw en die voor Henderson inderdaad slechts weinig behoefde onder te doen.

Hij lachte nog altijd, en het leek alsof de hele kelder ervan dreunde.

Derrick Coole echter had een allesbehalve geruststellende uitdrukking op zijn gezicht, toen hij rustig tegen Raffles begon te praten:

— Dat is dus jouw verdwaling, hè? De weg kwijtgeraakt. Nu, wij zullen wel een goede weg voor je weten te vinden. En nu zonder praatjes of omwegen. Wat deden jullie in het huis van Ike Goldman en waarom maakten jullie hem machteloos?

— We zochten naar de vrouw, die jullie ontvoerd hebt, antwoordde Raffles bedaard.

Die weinige woorden hadden dezelfde uitwerking alsof er temidden van de aanwezigen een bom was geworpen.

Coole was half opgerezen van zijn stoel en wierp Raffles een woeste blik toe, met de beide gebalde vuisten op het tafelblad leunend.

Het dikke gezicht van Coole was strak en bleek geworden. Hij was terzijde van de tafel getreden, kwam van het podium af, liep langzaam op Raffles toe, keek hem aan, met de vuisten in de zijden geplant, en vroeg toen langzaam:

— Waar kom je vandaan? Wie ben je? Wie is je chef en tot welke gang behoort je? Wist jij niet, dat de afspraak was, dat Coole dit gedeelte van de tentoonstelling zou exploiteren? En ken je de afspraak niet, de dood voor wie ze schendt?

— Ik ben geen lid van een bende, antwoordde Raffles steeds even rustig. Ik werk voor eigen rekening. En van een afspraak weet ik dus niets. Ik had die juwelen graag zelf willen hebben en ik was natuurlijk boos, omdat een ander me voor was geweest.

— Zo, was je daar boos om? zei Coole grijnzend. En een nieuweling dus? Nu, dat zal worden onderzocht. Breng hen maar weg, jongens. Je weet waarheen.

— Allemaal bij elkaar? vroeg Battista, die een soort kapitein scheen te zijn.

— Ben je dol? Natuurlijk afzonderlijk. Anders zouden ze elkaar kunnen helpen om te ontsnappen.

Op dit ogenblik klonk er van achter een deur, dicht bij het podium, een zwak geweeklaag, en allen keken die kant uit.

Het was even stil en toen klonk de scherpe stem van de rode vrouw, met haar porseleinblauwe slangenogen:

— Claudette schijnt te zijn bijgekomen. Maar goed ook. Stel je voor, dat ze zo hard op haar hoofd was geslagen, dat ze nooit meer voor de film had kunnen spelen. Wat een verlies voor de kunst.

— Laat me eruit! schreeuwde plotseling een hoge, van zenuwen en drift overslaande stem. Ik zal me beklagen bij president Truman. Als jullie maar weet, dat ik connecties heb in Washington. O, mijn hoofd, mijn arme hoofd!

En toen klonk er plotseling een kreet, veel luider nog dan de vorige, die door een hartverscheurend gejammer werd gevolgd en toen weeklaagde dezelfde stem:

— Mijn juwelen, ze hebben me mijn juwelen afgenomen! O, die schurken!

Twee kleine vuisten bonsden woedend als 'n roffel op de deur, totdat Coole ongeduldig tot Battista zei:

— Ga naar binnen en leg haar het zwijgen op! En zeg, dat ze zelf een briefje moet schrijven aan haar familie of aan haar man, waarin ze vraagt om de

centen. Ze moet schrijven, dat ze er anders aangaat. Ik heb niet veel lust om nog langer te wachten.

De opgesloten vrouw moest werkelijk door het dollen heen zijn, want ze schopte nu ook tegen de sterke deur, die echter niet week.

Battista had een zware sleutel uit zijn zak genomen, stak die in het slot, schoof de twee zware grendels terug en wilde binnentreden, toen hij door een soort natuurkracht op zijde werd geduwd en de gevangene naar buiten stormde.

Er ging een kreet van verbazing en woede op.

Voor die verbazing was wel aanleiding, want de vrouw, die daar zo plotseling verschenen was, geleek al heel weinig op de wereldberoemde filmster. Een van de fraaie wenkbrauwen was een weinig verschoven, als het ware afgezakt, de mond was veel groter dan hij placht te zijn, en door haar woeste bewegingen was het haar geheel in de war geraakt, terwijl het rood van wangen en lippen tot een vlekkerige, onsmakelijke kleurencombinatie was uitgevloeid. Waarschijnlijk had ze ook van woede gehuild, hetgeen voor een sterkbeschilderde vrouw fataal is, want het zwart van wimpers en wenkbrauwen had zich vermengd met het tedere rood van de wangen, en haar linkeroog zag eruit, alsof men haar daar een harde stomp op had gegeven.

— Wat ziet ze eruit! riep rode Ilse met een boosaardig spotlachje. Als haar stille aanbidders haar zo eens konden zien! Het is net een andere vrouw!

— Het is ook een andere! liet de rustige stem van Raffles zich horen. Die dame is Claudette Colbert niet maar Janita Alvarez, haar double! Daar hadden jullie zeker nooit van gehoord. Maar waarom vestigt men zich dan als boef, als men zo slecht op de hoogte is?

De laatste woorden gingen bijna geheel verloren in de kreten van woedend protest, ongeloof en wraakzucht. Coole

had een voorzittershamer ter hand genomen en bonsde daarmee op de tafel tot het dreunde, terwijl hij schreeuwde:

— Stilte! Laat ik geen woord meer horen, of ik zal jullie tonen wie Coole is!

Hij was weer op de verhoging en achter de tafel gestapt en toen het doodstil was geworden, richtte hij zich tot de ontstelde vrouw en vroeg:

— Is het waar wat die man zegt? Dat kan toch niet? Ben je Claudette Colbert niet?

— Natuurlijk ben ik die niet! jammerde de vrouw. Wat hadden jullie dan met mij voor?

Coole gaf haar geen antwoord, maar wendde zich tot Raffles met de vraag, waarin tevens een bedreiging lag:

— Wist jij dat de vrouw, die we hadden ontvoerd, Claudette niet was?

— Ja, dat wist ik. Ik heb er erg om moeten lachen, ofschoon ik de arme Janita natuurlijk beklaagde.

— Zo, heb jij moeten lachen! herhaalde Coole weer. Nu, dat zal je misschien nog slecht vergaan. Ik zal jou laten zien, dat we niet het zoodje zijn, waarvoor jij ons aanziet. Sluit dat wijf

weer op, Battista, en zorg dat ze morgen op de bekende plaats is. En over die stomme vergissing van jullie, daar spreken we nog wel eens over.

— En dat wil een goed georganiseerde bende zijn! riep rode Ilse, met een uitdrukking van de diepste minachting in haar stem. Schooljongens hadden het waarachtig beter gedaan! Een kind kan toch wel zien, dat dat schepsel Claudette Colbert niet is.

— Houd je bek! beval Coole grof. Niemand vraagt je naar je mening. Jij krijgt hier wat al te veel praats naar mijn zin. En maak je maar niet ongerust, degenen, die de vergissing begaan hebben, zullen ervan lusten! Gooi haar weer in haar hok, Battista!

— Laat me gaan en geef me mijn juwelen terug, klaagde Janita. Wat hebben jullie eraan?

— Neen, die is goed, schetterde rode Ilse. Horen jullie dat, jongens. Ze vraagt ons wat we eraan hebben! We gaan ze natuurlijk verkopen, liefje!

— Maar geen enkele juwelier zal jullie er meer dan drie of vier dollar voor betalen, jammerde Janita. Ze zijn immers vals!

HOOFDSTUK VII

BIJ GEBREK AAN BROOD...

Er waren omstreeks drie uren verlopen, sedert deze uitroep weerklonken had in de kelder van de oude bierbrouwerij, een uitroep, die een geweldige consternatie tengevolge had gehad, en waarna een soort van revolutie was ontstaan, die slechts met moeite bedwongen kon worden door de chef, Coole.

Onmiddellijk was een van de experts van de bende van de Gouden Spin telegrafisch ontboden en nog geen tien minuten later had een snelle auto hem naar de plek gebracht, waar hij met ongeduld werd verbeid.

De van Janita afgenomen juwelen werden hem voorgelegd, en na een onderzoek, dat omstreeks vijf minuten duurde, verklaarde hij de diamanten en de paalen voor vals. Zij waren ongetwijfeld meesterlijk nagebootst, maar zij waren ontegenzeggelijk en zeer bevestigd vals!

Niemand dacht eraan, de expert te weerspreken, want men kende zijn bekwaamheid.

En omdat Coole een man was, die voor misdaden niet terugschrikte, mits ze iets opleverden, zo werd de arme Janita opnieuw gekneveld en geboeid, ten overvloede ook geblinddoekt en zo werd ze haastig, zonder te weten waar ze zich bevonden had, maar terwijl iedereen overtuigd was, dat ze de politie toch niet in de zaak zou durven mengen, per auto ergens naar een uithoek van Chicago gebracht, waar men haar achter liet, behangen met al haar fraaiheden, en waar een agent haar pas

tegen het middernachtelijk uur bij toeval ontdekte, half bewusteloos van ellende en schrik.

De rol van Claudette's double in het drama was dus uitgespeeld en wij zullen dan ook van deze dame niets meer te horen krijgen.

Maar toen men nu eens omkeek naar de drie gevangenen, toen bleken deze spoorloos, temidden van het opgewonden tumult, te zijn verdwenen, alsof ze geen ogenblik in die ruime kelder aanwezig waren geweest.

Niemand begreep hoe dat met mogelijkheid had kunnen gebeuren, totdat men de bewaker van de deur, waardoor de drie mannen waren binnengebracht, en die toch in iedere vuist een met zes kogels geladen revolver geklemd had, bewusteloos naast zijn stoel op de vloer zag zitten, in een diepe sluimering verzonken, waarvan de aard en de oorzaak pas geruime tijd later zou worden vastgesteld door een geneesheer, die deel uitmaakte van het misdadigersgenootschap evenzeer als de bekwame juwelen-expert.

Wij wagen ons niet aan een beschrijving van de woedeuitbarsting, die op de ontdekking van de plotselinge verdwijning der drie mannen volgde.

Het was vooral Rode Ilse, die het grootste woord had, en die met gillende stem telkens opnieuw kreet:

— Stomme ezels! Zuigelingen! En dat wil Chicago terroriseren! Drie mannen verdwijnen hier als dubbeltjes uit een portemonnaie, waar een gat in zit! En

niemand schijnt het te hebben opgemerkt. Inplaats van hen te binden, of ze voor mijn part dadelijk neer te leggen. Maar dat zeg ik je, Derrick Coole, als jij op deze manier voort blijft gaan, dan blijven we niet lang meer goede vrienden! Ik dacht de vriendin te zijn van een man met hersens, maar niet van een sult!

Coole was toen op haar toegetreden, teneinde haar te kalmeren, maar zij was al bij de deur en was woedend weggelopen. En daarop had men weinig anders kunnen doen, dan elkander een uur lang de schuld te geven van de jammerlijke mislukking van de zo fraaie opzet, en vervolgens de bijeenkomst maar te ontbinden, in de hoop, later de schade te kunnen inhalen.

En nu was het bijna twaalf uur in de nacht, en Derrick Coole zat geheel alleen in een der mooiste kamers van zijn prachtig ingerichte flat op de eerste verdieping van een ouderwets huis, verzonken in bittere gepeinzen, en met een fles whisky en een glas voor zich, die hem waarschijnlijk tot morele steun moesten strekken.

Coole was nog niet zo heel lang chef; hij moest eigenlijk zijn brevet nog halen, als men het zo noemen mag. Hij had met de juwelen van Claudette Colbert en met het eisen van een losprijs voor haar, een goede beurt willen maken, en nu was het resultaat een dubbele mislukking geweest en had hij een miserabel figuur geslagen; dat alles met de wetenschap, dat er zeker wel een half dozijn mannen uit de bende loerden op zijn hoge positie; misschien ook wel op Rode Ilse!

En het leek wel of zij hem allen in de steek hadden gelaten, want niemand had zich verroerd om hem te vergezellen en hem tot lijfwacht te strekken, zoals dit meestal geschiedde. Men had hem geheel alleen laten wegtrekken.

Geen wonder, dat zijn stemming uiterst somber was en dat de zwaarlij-

vige Coole zich bitter veronachtzaamd en verlaten gevoelde.

De fles whisky was al bijna half leeg, en nog altijd had hij daaruit niet voldoende steun kunnen putten.

Reeds begon hij te zinnen op een herstel van zijn prestige; op een kolossale slag, die hem er ineens weer boven op zou brengen en hem tot de held van de dag zou maken, toen er even op de deur werd getikt, en zijn kamerbediende hem kwam zeggen:

— Pardon, mijnheer, daar is Miss Ilse.

Een glans van blijdschap kwam er in de kleine varkensoogjes van de chef en hij zei haastig, terwijl hij niet zonder enige moeite overeind kwam uit zijn gemakkelijke stoel:

— Laat haar dadelijk hier komen en ga jij dan maar slapen, Jean.

De deur ging dicht, een ogenblik later ging ze weer open en Rode Ilse trad binnen, helemaal nieuw opgemaakt. Coole begon dadelijk met een trillende stem:

— Heerlijk dat je er bent, Ilse! Als je wist wat ik geleden heb door jullie koelheid! Ik had die kerels kunnen verpletteren onder mijn vuist! Maar ze zullen me leren kennen! Jij stelt dus nog vertrouwen in mij, Ilse. Je wilt me niet in de steek laten?

— Dat zal er van afhangen! antwoordde Ilse, allesbehalve geestdriftig.

Zij was gaan zitten en de grote luitel van haar hoed wierp een schaduw over haar gelaat, maar hij kon het glinsteren van haar porseleinblauwe ogen in het violet, waarmede ze de kassen had aangezet, duidelijk zien.

Zij steunde de elleboog op de knie en haar kin op de gebalde vuist en hij zag het schitteren van de diamanten ring, die hij haar zelf gegeven had, nog geen week geleden, zijnde een deel van de buit, bij een goedgelovig juwelier gemaakt.

Hij trachtte haar met een beweging van logge galanterie te naderen, maar zij zei haastig:

— Neen, blijf alsjeblieft waar je bent. Zover zijn we nog niet Derrick. Je hebt heel wat goed te maken, jongenlief en ik zal zo vrij zijn je een klein verhoor af te nemen.

— Ik wil alles voor je doen, Ilse, als je maar weer goed op me wordt, zei Coole.

— Ik wou, dat je een mans was! Ik kan alleen met mannetjesputters omgaan! Die dubbele stommitteit van vanavond kan er werkelijk niet mee door! Vertel me eens, wat had je met de juwelen willen doen, als ze echt waren geweest.

— Voorlopig had ik ze natuurlijk bewaard, en als er tijd genoeg over verlopen was, had ik ze verkocht en de opbrengst op de gebruikelijke manier pondsgewijze verdeeld onder de jongens, die bij de zaak hadden geholpen.

— En als nu die vrouw eens werkelijk Claudette Colbert was geweest en je had de losprijs binnengekregen, wat was er dan mee gebeurd?

Coole keek Ilse enigszins verbaasd aan en gaf ten antwoord:

— Dat was toch allang afgesproken. Jij bent toch bij die besprekingen tegenwoordig geweest! Ik zou het geld bewaard hebben.

— Hier?

— Natuurlijk hier; waar anders? Ik zou het in mijn eigen brandkast hebben bewaard.

— Dus, daar zit op het ogenblik niet veel in, Derrick?

— O, er zit altijd nog genoeg in!... riep de chef zelfvoldaan.

Toen kwam er iets van ongerustheid in zijn stem en hij vervolgde:

— Ik hoop toch niet, dat je nu alwéér geld nodig hebt, Ilse. Ik zou het een vreselijke teleurstelling vinden, als het bleek dat je daarvoor gekomen was.

— Dat heb je zeker in een of ander feuilleton gelezen, spotte de vrouw opstaande en met haar shawl spelend. Komaan, maak die kast maar eens open

en geef me wat geld, want dat heb ik heel erg nodig.

Derrick Coole scheen een korte strijd met zich zelf te voeren en met zijn hartstocht voor de vrouw, die in botsing kwam met zijn schraapzucht en zei toen vastberaden:

— Het kan nu niet; het spijt me, maar het gaat werkelijk niet. Als die zaak van vanavond gelukt was, zou het wat anders zijn. Maar ik heb op het ogenblik nauwelijks zestigduizend dollars in die kast daar!

— Dat is voldoende! zei Ilse rustig, met haar ogen even de blik volgend, die de bandiet geworpen had op een meubel, dat er zo op het oog volstrekt niet uitzag als een brandkast, maar veeleer geleek op een fraai likeurkastje, met deuren, voorzien van geslepen, dik glas.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Coole ongerust en verbaasd.

— Ik bedoel, dat je die kast daar nu maar eens moest openmaken, die zo goed verborgen is achter een salonmeubel en mij de zestigduizend dollar moest geven, die je daar nu in hebt.

— Ben je gek geworden Ilse? riep Coole toornig uit. Ik zou mijn brandkast helemaal leeghalen om jouwentwille. Geloof je dat in ernst?

— Ja, Derrick, dat geloof ik! En als je het niet doet om mijnentwille, dan zul je het... hierom wel doen.

Sneller dan de gedachte had de vrouw haar tas geopend, en er kwam een revolver van respectable afmetingen uit te voorschijn. Het geleek niet in het minste op het met paarlmoer ingelegde revolvertje van Rode Ilse!

Coole was spierwit geworden. Zijn blikken gingen van het gelaat van de vrouw, nog altijd beschaduwd door de brede hoedrand, tot aan haar voeten en hij vond die voeten plotseling wel zeer groot, tenminste voor een vrouw.

Zijn instinct dreef hem ertoe een vlugge beweging te maken naar zijn eigen zak, maar onmiddellijk klonk een scherpe stem, thans heel wat lager dan die

van Rode Ilse en met een onmiskenbare dreiging erin:

— Als je maar een enkele beweging durft maken, Coole, dan schiet ik je een kogel door je corpulente lichaam. Steek je handen op en geef geen geluid, of het zal je laatste geweest zijn!

— Waar is ze? Wat heb je met Ilse gedaan, heest? siste Coole bijna onverstaanbaar van woede.

— Stel je maar gerust, ze leeft! Wij behoren niet tot het genre, dat in koelen bloede moordt, Coole! We zullen haar overleveren aan de politie, als ze daar tenminste niet al te veel goede vrienden bij heeft. Misschien wordt er wel naar haar gezocht. En nu geen praatjes meer, want ik ben gepresseerd! De sleutels heb je natuurlijk in je zak. Maak die kast open!

— De duivel moet je hebben bijgestaan, dat je zo op haar lijkt! gromde Coole, nog altijd wit van woede.

— Neen, het was maar een gewone schminkdoos! hernam de bezoeker met een lachje.

Maar tegelijk maakte de revolver een veelzeggende beweging voorwaarts, en de man in vrouwenkleren stak een alles-behalve vrouwelijke hand in de eerste de beste zak van het slachtoffer en vond daar een sleutelbos van vier stuks sleutels. Hij drukte ze Coole in de hand en beval nors:

— Nu geen getreuzel meer, en vlug die kast open!

Coole scheen zich te hebben gebukt voor het noodlot. Met gebogen hoofd ging hij langzaam op de likeurkast toe, opende een deur daarvan en scheen even naar een hefboom of knop te tasten.

Langzaam draaide het hele kastje om een onzichtbare as om, een deel van de muur kwam vrij en daar stond, in een vrij diepe nis een prachtige, moderne brandkast. Maar toen wendde Coole zich om en begon op jammerende toon:

— Luister eens! Ik begrijp heel goed, dat jij een van die drie kerels moet zijn, met wie ik vanavond te doen heb

gehad. Wij hebben jullie vrij laten gaan en ik vind, dat dat toch wel een kleine wederdienst waard is. Als je me al dat geld afneemt, dan ben ik verloren, dan nemen zij een ander, misschien geloven ze zelfs wel, dat ik hun maar wat op de mouw spel, en dat ik me dat geld zelf heb toegeëigend. Welk bewijs heb ik, dat ze mij hebben bestolen?

— Dat bewijs kan ik wel leveren in de vorm van een briefje met inlichtingen, antwoordde de geheimzinnige bezoeker. Maak nu die kast maar open.

— Maar ik zal onmogelijk zijn geworden.

— Dat raakt me niet.

— Maar wij hebben jullie vrij laten gaan!

— Gelogen! Jullie hebben ons niet laten gaan; wij zijn vertrokken op eigen kracht, en dat is heel iets anders. Wij hebben jullie cipier eerst moeten bedwelmen. Zul je nu eindelijk die kast openen? Je praat veel te veel naar mijn zin.

Coole slaakte een hartverscheurende zucht en stak toen langzaam de sleutel in het slot; maar het duurde nog enige tijd voor hij eindelijk de zware deur geopend had.

Brand, de lezer zal geraden hebben, dat hij het was die voor Rode Ilse had gespeeld, moest hem nog een paar maal tot spoed aanmanen en eindelijk greep Coole het eerste kistje, van ijzer vervaardigd, plaatste het op een kleine tafel, kermde om een steen te vermurwen en zei:

— Hier moeten vijftienduizend dollar in zilver en goud inzitten.

— Daar zou ik me graag van willen overtuigen. Maak open dat ding!

Coole moest eerst uit een schrijftafel een afzonderlijk sleuteltje halen waarmede hij het kistje, steeds onder de bedreiging van de opgeheven revolver, die zijn minste bewegingen scheen te volgen, opende.

Brand wierp een snelle blik op de inhoud van het kistje, liet de vingers van zijn linkerhand er doorheen glijden, knikte tevreden en zei:

— Dat zal wel in orde zijn, en nu vlug de rest. Dat treuzelen bevalt me in het geheel niet.

Coole, nog altijd weeklagend, begaf zich opnieuw naar de kast en keerde terug met een tweede kistje, dat hij eveneens opende, en dat bankpapier en voorts enige zakjes met ruwe en geslepen diamant bleek te bevatten, van heel wat meer waarde, dan de dikke schelm beweerd had.

En terwijl Brand hier nog naar keek, ging er, bijna zonder enig gerucht, een in het beschot verborgen deur, naast het zware buffet, schuivend over goed gesmeerde rolletjes, open. Vier mannen waren in een oogwenk om Brand heen, waaronder Battista en de neger, die diezelfde ochtend door Henderson was omgekocht, zonder het doel daarvan te begripen.

Coole liet onmiddellijk zijn handen zakken en zei, met een schelle klank in zijn stem, triomferend.

— En nu zullen wij er gauw een eind aan maken, dat verzeker ik je! Je had helemaal niet gemerkt, ezel, dat ik dadelijk na het openen van het likeurkastje, op een knop drukte, niet waar? Nu, het verborgen waarschuwingsslein riep onmiddellijk mijn vrienden hier en het is een geluk, dat zij op geen tien minuten afstand hier vandaan hun wachtlokaal hebben!

— Dat is knap gedaan en ik verdien volkomen het minder vleiende scheldwoord, hetwelk je mij zoeven toegedacht hebt, Coole, zei Brand rustig. Dat ziet er dus wel uit, nietwaar, alsof de zaak voor mij nu verloren is?

— Dat zou ik wel zeggen! antwoordde Coole sarcastisch. Je zult het toch zeker niet tegen die goedgewapende mannen durven opnemen?

— Alleen misschien niet, maar wel met behulp van mijn vrienden, antwoordde Brand met een luide lach, want op hetzelfde ogenblik vloog de gangdeur open en Raffles en Henderson stormden binnen.

Een van de bandieten was zo dom, zijn revolver af te vuren, maar het bekwam hem slecht, want Brand schoot terug, zonder zelfs te mikken en van de heup af, en zijn schot velde de man, wiens schouder door de kogel verbrijzeld werd.

Henderson had de kerel, die het dichtst bij de deur stond, met een verschrikkelijke mokerslag aanstonds neergebeukt, en de partijen stonden dus niet alleen dadelijk weer op gelijke voet, maar die van Coole was zelfs sterk in de minderheid, want de chef had nog altijd zijn eigen wapen niet terug.

Hij wilde wegsluipen, maar Brand beval met luide stem:

— Als je een voet verzet, Coole, vertel je van het hele voorval geen woord meer na! Ik waarschuw nooit tweemaal. En ik schiet altijd raak.

De neger had zich intussen niet gewonnen willen geven, maar wierp zich als een tijger op Henderson, die een ogenblik wankelde onder de schok, maar dadelijk zijn evenwicht hervond en de nikker van zich afschudde.

Toen gebruikte deze zijn vuisten en Henderson begon de zijne ook te gebruiken. Het was alsof er een soort stilzwijgende wapenstilstand werd gesloten tussen de beide partijen, op het zien van die twee reuzen.

De nikker bleek al dadelijk een goed geoefend en voortreffelijk bokser te zijn, en hij scheen zo vast overtuigd van zijn overwinning, dat hij al zijn grote, witte tanden toonde, in een wilde grijns.

Henderson moest een linkse swing 'u ontvangst nemen, die iedere normale man naar het ziekenhuis zou hebben verwezen, en wel voor gerulme tijd, maar hij herstelde zich snel, ontdeek

nog juist een tweede stoot en trof de neger even boven het maagkuiltje.

De nikker slaakte een woeste vloek, dekte het getroffen lichaamsdeel, geheel automatisch, en nadat de slag reeds was toegebracht, gaf daardoor zijn kin bloot en werd een kwartdeel van een seconde later gevloerd, op een zo meesterlijke wijze, dat Brand zich niet kon weerhouden bravo te roepen, alsof hij zich onder het publiek bij een bokswedstrijd bevond.

Met de val van het reuzenlichaam, die het huis deed dreunen, was de zaak meteen afgelopen. Raffles had Battista ontwapend, nam heel rustig de twee kistjes op en zei bedaard:

— Zo'n alarmsein is niet kwaad, Coole, maar het is beter de helpers niet door de voordeur te laten binnentreden. Natuurlijk stonden wij op post, gereed om op onze beurt te helpen als het nodig mocht zijn. En het was nodig, dat is duidelijk. Hoe vond je dat mijn vriend de rol van Ilse vervulde?

Coole wierp Raffles een blik vol haat toe, zonder in hem zelfs de man te herkennen, maar hij gaf geen antwoord. Raffles besloot:

— Ik zal je zwijgen maar als een goede critiek aanvaarden. Ja, hij is heel sterk in vrouwenrollen. Nu denk ik erover wat ik met je doen moet, Coole, en ik geloof, dat ik het maar hierbij moet laten. Ik weet wel, dat ik je aan de politie behoorde over te leveren, maar je hebt vanavond al zo vreselijk veel tegenslagen gehad, dat ik je maar zal laten lopen. Maar ik kan je niet garanderen, dat ik bij een volgende eventuele ontmoeting even lankmoedig zal zijn! Het spijt mij, dat ik het moet zeggen, Coole, ik dacht, dat je een gevaarlijk tegenstander was, maar je bent een ezel!

— Merkwaardig, dat heeft hij zoeven ook tegen mij gezegd, merkte Brand op. Wat doen we met deze kerel, die nog kan lopen?

— Goed binden! beval Raffles. Binnen vijf minuten mag Coole hem niet kunnen losmaken. Dat is een werk voor jou, James. Jij houdt Coole in bedwang, Charles, en ik breng deze kistjes in veiligheid. Goede nacht, mijnheer Coole, ik durf niet zeggen: tot wederziens.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Irma Sandrina

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Miljoenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose
68. — De Lokstem van het Goud
69. — Het geheim van de Boekenkist
70. — Het Revolutie Complot
71. — Het Verlaten Huis
72. — Het Spel met de Dood
73. — Het Verstoorde Feest
74. — Russisch Goud
75. — Een Moderne Robinson
76. — De Moord in Fenchurch Street
77. — Het Vioolwonder
78. — De Raadselachtige Moord
79. — Een Avontuur in China
80. — De Verborgen Schat
81. — De Chinese Schatkamer
82. — De Bende van de Gouden Ster
83. — Sensatie in de Opera
84. — De Folterkelder
85. — De Bedrieger bedrogen
86. — De Geheimen van Parijs
87. — Speelzucht en Misdaad
88. — De Diamanten Spin
89. — Een duivelse Uitvinding
90. — Parijse auto bandieten
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man ?
96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
97. — De Ontvoerde Diplomaat
98. — Rumoer om de Derby
99. — Gevaren van de Wereldstad
100. — Moderne Piraten
101. — Het Filmkasteel
102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
103. — Een Onderaards Drama
104. — De Verzonken Metropolis
105. — De Vreemde Chauffeur
106. — De Moord in het Cabaret
107. — De Negende Steen
108. — Onraad in Hollywood
109. — Ossenkop ; gang 5
110. — De bende van «de Ratten»
111. — Het Avontuur in Hollywood
112. — De Bende van de Gouden Spin
- IN VOORBEBEIDING :**
113. — Irma Sandrina
114. — In de val gelokt